

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

ANUL LIV
IANUARIE — FEBRUARIE
1976

Pășind linia convențională dintre vechi și nou, dintre anul care și-a încheiat existența și clipele ce sînt gata să ne poarte în istoria nescrisă încă a anului ce vine, ne cuprinde — volens nolens — un simțămînt deosebit, un simțămînt greu de definit: bucurie, nerăbdare, curiozitate și prudență, îngrijorare și speranță... simțămîntul nimicniciei și al existenței noastre pasagere ce, ca oameni ai credinței, ne determină a rosti împreună cu Psalmistul:

„Doamne...

„Învăț-a-ne să ne numărăm bine zilele,

„Ca să căpătăm o inimă...

INTELEAPTĂ"

(Ps. 90, 12)

Anul 1975 a zămislit momente și evenimente ce au cumpănit mult în experiența vieții noastre și ne-au făcut să rostim cu inimi calde și pline de iubire gîndul cîntului de mulțumire și recunoștință, căci...

„Frumos este să laudăm pe

Domnul,

„Și să mărim Numele Tău, Prea

Inalte,

„Să vestim dimineața bunătatea

Ta,

„Și noaptea credincioșia Ta“.

(Ps. 92, 12)

„Lăudați pe Domnul căci este bun,

„Căci în veac ține îndurarea Lui“.

(Ps. 136, 1)

Se cuvine și este numai drept a lăuda pe Dumnezeu și a-I mulțumi pentru îndurarea Lui cea veșnică, pentru ocrotirea și binecuvîntările Sale; noi cei vii, să-I mulțumim pentru viața ce ne-a îngăduit-o și pentru hrana cea de toate zilele. Să-I mulțumim pentru belșugul plîinii aurii ce o binecuvîntează și frîngînd-o, ne-o dă zilnic pe mesele noastre. Să-I mulțumim pentru țara noastră, pentru glia acestui binecuvîntat pămînt ce ne hrănește cu dăruire pe toți. Să-I mulțumim pentru Conducătorii țării noastre, pentru înțelepciunea cu care dirijează destinele neamului nostru, pentru pacea și buna învoiere statornicită pe plaiurile românești.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru viața comunităților noastre, pentru armonia și spiritul de ordine

și supunere față de organizația bisericii în hotarele căreia slujim lui Dumnezeu în conformitate cu convingerile noastre și Cuvîntul Scripturii. Mulțumim lui Dumnezeu cu toții, pentru voi toți, scumpi frați și surori, pentru voi conlucrătorii noștri și împreună conlucrători cu Dumnezeu, voi toți, robii Domnului, care stați... în Casa Domnului, pe zidurile Sionului să binecuvîntăm Numele Său.

Anul 1975 a fost anul unui examen deosebit al nostru, al tuturor, anul reorganizării noastre bisericești la nivelul Conferințelor și al Uniunii de Conferințe. Delegații și cei care i-au delegat, întreaga Biserică, prin reprezentare, a fost prezentă la aceste lucrări. Trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul de înaltă responsabilitate și adîncă consacrare, spirit ce s-a manifestat în toate aceste lucrări. Și trebuie să vă mulțumim dumnezevoastră tuturor, care ați scris la unitatea organizatorică și frățească, supunîndu-vă principiului verificat de timp și recomandat de inspirația divină, de a ne supune în iubire, judecării și hotărîrii fraților, urimul și tumimul dispensațiunii Noului Testament.

Înălțăm gîndul mulțumirii noastre și față de Autoritatea de Stat, care ne-a acordat încrederea manifestării noastre și a împlinirii prevederilor noastre statutare și organizatorice.

Comitetul Uniunii a hotărît ca numărul prim al revistei noastre pe anul 1976, numărul de față, să cuprindă în exclusivitate raportul și desfășurarea lucrărilor celei de a IX-a sesiuni a Adunării Generale a Uniunii. Parcurgînd paginile revistei să nu uităm că orice biruință obligă.

Cu certitudine că nu s-au putut împlini toate năzuințele, mai mult sau mai puțin sfinte. Subscriem la gîndul că se putea face mai bine, dar să nu ne părăsească niciodată hotărîrea sfîntă, de a rămîne altături de sfatul fraților și organizația Bisericii. Să subscriem cu toții la apărarea și desăvirșirea acestui climat bun, mișcîndu-ne împreună cu toții într-o singură cadență, într-un singur gînd... gîndul care

era în Domnul Isus Hristos. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor... S-a smerit și S-a făcut ascultător... de aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult“ (Filip 2,5-9). Aceasta este calea pe care a mers Fiul lui Dumnezeu și cu siguranță că cine nu merge pe această cale și nu intră pe această ușă, va suferi spargere de vas. Mintuitorul stigmatizează drastic pe cei ce nu „intră“ pe această ușă. Biserica prin organizația ei, și noi cu toții, trebuie să veghem — și aici nu trebuie să admitem nici un compromis — ca armonia, liniștea și principialitatea acțiunilor și activității noastre zilnice să pună organizația Bisericii în situația de a-și îndeplini mandatul ce i-a fost încredințat de Dumnezeu. Cine „cade“ pe această piatră și se va zdrobi... „va fi înălțat“, dar peste cine va „cădea“ această piatră, se va spulbera.

Uneori este mai greu, mai dificil, a menține o poziție cucerită, decît a fost ca să ajungi la ea.

Să spunem și noi împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește“. (Filip 4,13). Dar ca să ajungă în situația de a spune acest lucru, marele apostol Pavel se hotărîse de mult ca „lucrurile, care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos“. (Filip 3,8-11).

Anul 1976, să fie anul împlinirii datoriei noastre; anul muncii stăruitoare și eficiente acolo unde ne găsim pe șantierul, fabricile sau ogoarele patriei. Anul împlinirii dezideratelor noastre sfinte.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“. (Filip. 4,8).

D. Popa

Președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S.

S U M A R

- Realități contemporane
- Memoria Unirii
- Lucrările Adunării Generale Elective a Uniunii A.Z.Ș.
- Spicuri din raportul prezentat
- Hotăriri votate de Adunarea Generală
- Telegrama
- Cuvântul adresat credincioșilor
- Călăuzire divină
- Hristos exemplul nostru de ascultare
- Cântarea lui Moise și a Mielului
- Impresii de la Ad. Generală

Asigurăm de la tribuna acestui Congres... pe prietenii noștri de peste hotare, toate popoarele lumii, că România socialistă va milita în continuare, cu toată fermitatea, pentru promovarea unei politici noi, de pace și colaborare între toate națiunile, de securitate internațională, pentru făurirea unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră, rostea Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu la încheierea primului Congres al consiliilor populare, la încheierea acestui forum al întregului popor.

Primul Congres al consiliilor populare, constituie materializarea unei noi forme, o formă superioară, de participare organizată a maselor largi de oameni ai muncii la conducerea conștientă a vieții social-economice a societății noastre socialiste, în toate compartimentele activității ei. Acest forum la scară națională, prezintă președintele Ceaușescu „este o etapă nouă în creșterea rolului organelor locale ale puterii și administrației de stat, în dezvoltarea și perfecționarea democrației socialiste, în asigurarea participării active a maselor populare la conducerea conștientă a întregii noastre societăți, la elaborarea și înfăptuirea politicii interne și externe a „Statului“.

De fapt, prezența nemijlocită și activă a celor ce creează cu brațele și cu mintea, avuția materială și spirituală mereu sporită, a țării, participarea lor responsabilă la definirea și împlinirea obiectivelor de dezvoltare a țării, a județelor, orașelor și comunelor, exprimă — în ultimă instanță — esența însăși a orânduirii socialiste...

Această formă nouă de participare a oamenilor muncii la conducerea conștientă a treburilor țării, reflectă realizările celor cinci planuri cincinale, la capătul cărora România, depășind stadiul de țară agrară, slab dezvoltată, se înfățișează astăzi ca un stat industrial-agrar, cu o industrie dinamică și cu o agricultură ferm așezată pe coordonatele modernizării. Acest eveniment, reflectă schimbările petrecute în evoluția social-economică a țării, statului nostru socialist revenindu-i tot mai importante răspunderi pe linia aprofundării procesului de democratizare autentică a țării... proces ale cărui principale direcții sînt organizarea întregii activități de construcție economică și socială în mod dirijat și conștient, participarea tot mai activă a oamenilor muncii la conducerea treburilor în diferitele domenii ale activității.

Este un fapt de necontestat că organele locale ale puterii de stat, consiliile populare, sînt chemate să

joace un rol important, un rol sporit în asigurarea obiectivelor noului plan cincinal — cincinalul afirmării ample a revoluției tehnico-științifice. De aceea hotărârile propriului lor Congres indică direcțiile principale, prioritare în care trebuie să acționeze în viitor în cadrul mărețelor obiective de dezvoltare multilaterală a țării. Și toate acestea, pentru că în etapa pe care o parcurge țara în prezent, înseamnă întărirea permanentă a legăturilor cu masele, creșterea capacității de mobilizare a energiei oamenilor muncii, stimularea inițiativelor creatoare ale acestora, largă consultare a maselor de cetățeni și participarea lor la dezbaterile problemelor. În fiecare decizie luată, să fie înglobate experiența și gândirea colectivă a oamenilor muncii, în fiecare măsură adoptată, să se reflecte interesele acestora și ale societății noastre socialiste, în general.

Documentele Congresului consiliilor populare, au reafirmat corelația strînsă dintre politica internă și cea externă a țării noastre. Cu alte cuvinte, au reafirmat una din relațiile fundamentale, caracteristice ale României socialiste... care înțelege în mod lucid că dezvoltarea sa constantă, progresul ei multilateral nu se pot desfășura în afara contextului internațional, a intensului circuit de bunuri materiale și spirituale produse de popoarele lumii... Capacitatea României de a se include tot mai amplu în densa rețea a comerțului internațional este, an de an, consolidată de însăși realizările sale economice, în industrie și în agricultură, de proporțiile mereu lărgite ale disponibilităților sale în a oferi și în a primi. În concepția țării noastre dincolo de imperatiivele dictate de legile interdependențelor ce se manifestă în viața internațională, legăturile economice dintre state se constituie ca o temelie solidă pentru îmbunătățirea raporturilor politice, pentru asanarea climatului mondial în beneficiul destinderii, cooperării și păcii.

De altfel, este cazul să reamintim că semnificația și importanța Congresului primesc valențe noi, dacă le raportăm la condițiile internaționale în care el și-a desfășurat lucrările, condiții ce se caracterizează prin intensificarea luptei popoarelor pentru intronarea unei noi politici între statele lumii, pentru afirmarea liberă și dezvoltarea democratică a fiecărei națiuni.

Continuare în pag. 2

memoria unirii

Poporul român, acordă o înaltă cinstită tradițiilor sale revoluționare și patriotice. Sărbătorind, ca în fiecare an, ziua de 24 ianuarie, aducem un cald omagiu făuritorilor Unirii Principatelor și tuturor înaintașilor care, animați de un fierbinte patriotism, nu și-au precupețit eforturile în lupta pentru unitatea, independența națională și integritatea teritorială a statului, pentru făurirea unei vieți libere și demne.

Viețuind de multe veacuri într-o unitară și armonioasă vatră geografică, românii de la sud, de la est, ori de la vest de Carpați, au înțeles de timpuriu, în pofida frunțarilor ridicate între ei de vicisitudinile istoriei, că aparțin unui singur popor. Ei au putut constata — incontestabil — că ținuturile în care ei locuiesc constituie un fel de „vatră comună”, că gândesc la fel, au același port, obiceiuri care izvoresc din același origine și mai presus de toate, vorbesc același grai, care „dintr-o ființă pornit-au cu toate”. O minunată unitate, s-a apreciat a fi graiul românesc, ce poartă încrustată cu putere amprenta latinității, care atestă prin el însuși, originea comună a celor ce-l vorbesc.

Astfel, pe temelia comunității de obârșie, de limbă, de interese, s-au dezvoltat constant legăturile economice și sociale între cele trei țări române intensificându-se totodată și relațiile culturale. Alcătuite la Sibiu sau Brașov, la Iași, Târgoviște sau București, scrierile cărturarilor noștri, erau destinate întregului neam românesc „tuturor ce sînt de-un neam, de-o lege și de-o mamă”. Iar cu trecerea anilor, legăturile s-au înmulțit, cooperarea a sporit, cristalizându-se mereu mai vizibil, nevoia apropierii și a unor relații mai strînse între cele trei țări. Istoria a fost generoasă în momentele în care țările române s-au aflat într-o frățescă alianță; și ceea ce este deosebit de semnificativ, necesitatea acestor legături, nu se conturase doar în mintea unor conducători, care înțelegeau că în felul acesta se pot apăra mai bine împotriva coteripurilor străine, ci și în conștiința maselor largi ale poporului.

Actul unirii inițiat de Mihai Viteazul, care a realizat cea dintâi unire, chiar dacă nu a putut dăinui, a avut totuși urmări adânci în istorie, a dobîndit cu trecerea timpului valoare de simbol, luminînd drumul și întrefîind vie flacăra speranței în înfăptuirea unității sta-

tale. Mai tîrziu, în secolul al XIX-lea, făurirea unității țărilor române, a căpătat caracterul unei necesități obiective, unei cerințe stringente, de care depindea însăși înscrierea națiunii pe drumul progresului economic și social. De aceea, întreaga epocă poartă pecetea adîncă a acestei năzuințe. Chemările și mișcările în favoarea întemeierii unui stat românesc, sînt toate mărturii grăitoare că ideea unirii tuturor provinciilor românești, într-un stat național, independent, devenise un țel practic imediat, care inspira toate acțiunile cum și cele mai însemnate manifestări culturale ale vremii.

„Unirea națională e singurul principiu de viață, singurul principiu de mîntuire pentru noi — exprima patetic în 1849 N. Bălcescu, credința cea mai adîncă a pașoptiștilor. Nu poate fi fericire fără libertate, nu poate fi libertate fără putere și noi românii nu vom putea fi puternici, pînă cînd nu ne vom uni cu toții într-unul și același corp politic. Astăzi dar e vremea... să ne strîngem împreună, inimă lîngă inimă, să ne organizăm, să ne concentrăm toate puterile, toate voințele într-o singură putere, într-o singură voință. Să ne unim fraților, să ne unim!”...

Iată solidele temeiuri pe care s-a făurit la data de 24 ianuarie 1859 — Unirea Principatelor — primul pas spre împlinirea înaltului ideal național. Numai datorită devotamentului neclintit al poporului român față de cauza unirii, au fost găsite soluții și s-a obținut sprijinul neprecupețit al maselor populare, care după cum arăta ilustrul M. Kogălniceanu, împlinea „dorința cea mai mare a românilor, firească, legiuită și neapărată”.

Ne entuziasmează aceste idei și realizări ale predecesorilor noștri și urmărîm activ pașii istoriei și împlinirilor, căci laolaltă cu întreaga suflare românească, sîntem români din moși strămoși, legați de glia noastră sfîntă, creșcuți în vatra ei strămoșească, în care cei ce dragi ne-au fost au adormit și sînt în ea. Exprimăm înaltele noastre simțăminte și aprecieri cu ocazia aceasta, înălțînd o rugă de binecuvîntare — ca oameni ai credinței — pentru ideile avansate dar și realizate, ale poporului nostru, pentru interpretarea și materializarea modernă și actuală a lor, o rugă de consfințire în viitor a trecutului și prezentului nostru românesc.

REDACȚIA
(din presa zilei)

♦ realități contemporane ♦

(urmare din pag. 1-a)

Considerînd că într-o lume în care există țări socialiste, țări în curs de dezvoltare, nealiniat și țări capitaliste dezvoltate, calea conviețuirii pașnice trece prin intensificarea colaborării, pe planuri multiple, în baza principiilor deplinei egalități în drepturi, respectării suveranității și independenței naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forța, România promovează o larg deschisă politică de strîngere neîntreruptă a raporturilor sale cu celelalte state, pe plan diplomatic, economic, cultural, al conducerii în reglementarea problemelor fundamentale ale vieții internaționale. Problemele sînt numeroase și complexe. Dar și conștiința popoarelor este alta, mai vie, mai ridicată. Este cerința esențială a zilelor noastre ca, la rezolvarea și reglementarea acestor probleme, să participe pe bază de egalitate, toate țările, fără deosebire de orînduire socială, mărime, potențial economic sau militar.

Congresul consiliilor populare a făcut o convingătoare demonstrație a unității poporului... a programului de înaintare a țării spre noi trepte de civilizație materială și spirituală, a politicii de pace și colaborare cu toate țările și popoarele, pentru ca această lume să devină într-adevăr o lume a înțelegerii și progresului.

„Primul Congres al consiliilor populare”, sublinia Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, „va rămîne în istorie prin aceea că trasează un vast program de măsuri menite să asigure patriei noastre un viitor luminos de progres și prosperitate”.

(Din presa zilei)

a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S.

București 12-14 dec. 1975

In conformitate cu prevederile statutare (art. 53/e, 58 și 59) în ziua de 14 decembrie 1975, au avut loc în București la sediul Uniunii din str. Labirint nr. 116, lucrările celei de a IX-a Sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră.

Unitatea organizatorică a Bisericii noastre este esențială pentru prosperitatea și bunul mers al lucrurilor. Este clar pentru noi faptul că această organizație a Bisericii este de la Dumnezeu. „Sistemul și ordinea“, spune serva Domnului, „se manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu din Univers... Miliarde de stele existente în macrocosmos, se mișcă într-o ordine perfectă. În ceruri... îngerii lucrează în perfectă armonie, căci o ordine perfectă caracterizează toate mișcărilor și acțiunile lor... Ordinea este legea cerului și ea trebuie să fie și legea pe care trebuie s-o observe poporul lui Dumnezeu de pe pământ“. Și acesta a fost spiritul în care s-au desfășurat toate lucrările Adunării Generale a Uniunii, ocazie în care au fost prezenți toți pastorii Cultului nostru, având în vedere și faptul că luni 15 decembrie a.c. avea să se țină ultima Conferință de Orientare pe anul 1975, cu toți angajații Cultului nostru.

Ocazia Sabatului, încheierea săptămânii de rugăciune, au contribuit la solemnizarea tuturor întâlnirilor noastre, începând chiar de vineri seara, cînd fr. M. Pirvan secretarul în funcție al Uniunii ne-a vorbit despre „Călăuzire divină“ (Vorbire a cărui rezumat apare în numărul de față al revistei noastre).

Serviciile divine din Sabat dimineața au constituit apogeul întâlnirii frățești și al săptămânii

de rugăciune. La ora de rugăciune din Sabat dimineața, fr. C. Alexe ne-a călăuzit gândurile și inimile spre lucrarea cea mare a cerului în favoarea noastră, cum și a responsabilității ce ne revine și care solicită o consacrare deplină și o reală viață de rugăciune a noastră ca slujitori ai lui Dumnezeu — și ca fii ai Săi.

Școala de Sabat sub conducerea fr. Gh. Indricău, Directorul Casei noastre de Pensii, cum și Studiile

Biblice conduse de frații pastori Moldovan Wilhelm, pastor — Turda și Moldovan Aron, secretar al Conferinței Sibiu, au constituit ocazii binecuvîntate de înțelegere a Cuvîntului Scripturii, dar și exemplu de

modul în care trebuie să se desfășoare serviciul divin al Școlii de Sabat în toate Comunitățile noastre.

În continuare, în partea a doua a serviciului divin din Sabat dimineața, fr. D. Popa, președintele în funcție al Uniunii, a prezentat prelegerea ce ne-a vorbit despre „Hristos exemplul nostru de ascultare“ gînduri ce apar — în rezumat — în acest număr. Ocazia solemnă a prezenței tuturor slujitorilor lui Dumnezeu în cadrul acestui serviciu divin, a constituit prilejul unei noi consacrări pe altarul slujirii dezinteresate. Începînd de la Comitetul de Conducere al Uniunii, apoi al Conferințelor și pînă la cel din urmă credincios prezent — și prin reprezentare — întreaga Biserică, ne-am consacrat lui Dumnezeu, dedicîndu-ne binelui și lucrării la care am fost chemați. Delegații, reprezentanți ai întregii frățietăți, s-au consacrat ca în ascultare de Duhul Sfînt, lucrările organizatorice ale Bisericii să poarte pecetea aprobării divine.

După amiază, frații: Popescu Nicolae, președintele Conferinței București; Delea Alexandru, președintele Conferinței Cluj-Napoca; Chiorăscu Costache, președintele Conferinței Bacău și Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu, au prezentat gîndurile ultimei prelegeri și care ne-au vorbit despre: „Domnul Hristos și lucrarea Duhului Sfînt“.

Clipele minunate ale Sabatului au fost însoțite de armonia înălțătoare a cîntărilor Sionului, pe care corurile Comunităților: Labirint, Popa Tatu și Grant, le-au înălțat spre slava cerului.

Duminică 14 decembrie 1975, după ce mai întîi s-a ținut ora de

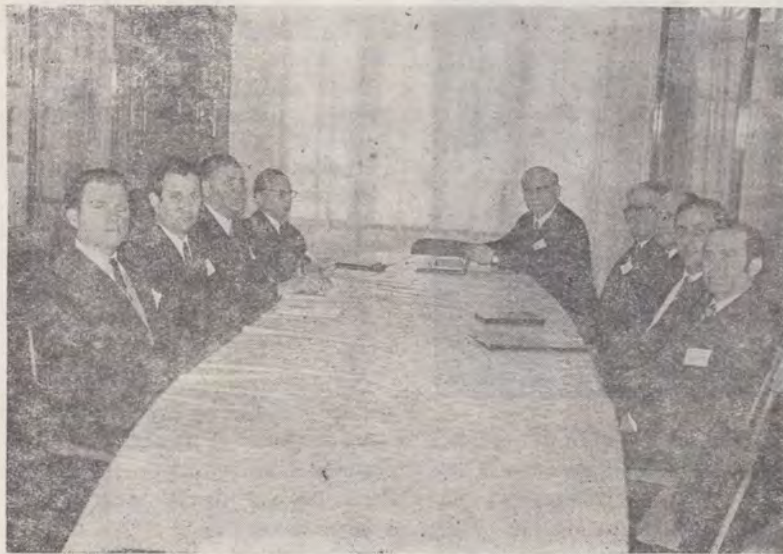

DUMITRU POPA
Noul președinte ales
al Uniunii A.Z.S.

rugăciune, pentru consacrarea tuturor în vederea lucrărilor ce vor urma, s-au deschis lucrările Celei de a IX-a Sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii, având următoarele puncte pe ordinea de zi :

- Alegerea slujbașilor principali
- Alegerea Organului de Conducere al Uniunii.

După citirea scrisorii de convocare de către președintele în funcție al Uniunii, fr. Dumitru Popa, s-a făcut apelul delegaților de către fr. Marin Pirvan, secretarul în funcție al Uniunii de Conferințe, ocazie cu care s-a constatat că sînt prezenți următorii delegați :

Aspecte de la Adunarea Electivă a Uniunii A.Z.S.

1. Delegați de drept — frații :

1. Popa Dumitru
2. Pârvan Marin
3. Dumitrescu Nelu
4. Petcu Constantin
5. Artinian Hrant
6. Doroftei Aristide
7. Niculescu Teodor
8. Popescu Nicolae
9. Delea Alexandru
10. Chiorăscu Costache
11. Deac Gligor
12. Indricău Gheorghe

2. Delegați aleși ai Conferințelor

A. Pastori

1. Alexe Constantin
2. Stoica Dumitru
3. Faluveyg Dezideriu
4. Chițu Marin
5. Ciucă Ioan
6. Bastoreală Nicolae
7. Chelbegeanu Apostol
8. Sibianu Petre
9. Ghioaldă Pavel
10. Soare Ioan
11. Safciu Gheorghe
12. Stănculescu Dumitru
13. Gișman Nicolae
14. Pascu Năstase
15. Drăgan Ion
16. Timiș Alexandru
17. Cazan Petru
18. Nösner Gottfried
19. Gyeresi Iosif
20. Pușcaș Vasile
21. Moldovan Wilhelm

22. Roșca Viorel
23. Bidiuc Ioan
24. Niță Neacșu
25. Dumitrașcu Dumitru
26. Vrinceanu Aurel
27. Baci Pintilie
28. Moldovan Aron
29. Constantinescu Alex.
30. Păcuraru Bazil
31. Szabo Victor
32. Penca Ilie
33. Popescu Nicolae

B. Laici

1. Zamfir Titu
2. Lepădatu Florea
3. Voinea Gabriel
4. Țică Dumitru
5. Saioc Marin
6. Bratu Jipa
7. Biț Gheorghe
8. Albert Iosif
9. Stoian Ioan
10. Stan Victor
11. Butnaru Dumitru
12. Paul Alexandru
13. Roman Mitache
14. Mara Ioan
15. Zgunea Nicolae
16. Puțoreanu Nicolae

3. Delegați Supleanți

A. Pastori

1. Dănaș Barbu
2. Ionescu Ștefan
3. Vlad Florea
4. Deleanu Petre
5. Boia Grigore
6. Orban D. Ioan
7. Delicote Nicolae
8. Constantinescu Cornel

B. Laici

1. Tănase Petre
2. Mateiaș Artimon
3. Cazacu Ștefan
4. Jurca Iosif

Din totalul de 62 delegați (12 delegați de drept și 50 delegați aleși), au fost prezenți 61 delegați fiind lipsă unul.

Adunarea Generală votează în unanimitate următoarele completări :

— Fr. Ștefan Nicolae de la Conferința București, fiind absent, a fost înlocuit cu fr. Tănase Nicolae.

— Pastorul Delicote Nicolae, înlocuiește pe fr. Popescu Nicolae, care figurează și ca delegat al Conferinței Bacău, dar în calitate de președinte al Conferinței București, este delegat de drept al Adunării Elective a Uniunii.

Adunarea Generală a fost prezidată la deschidere de către fr. Popa Dumitru, președintele în funcție al Uniunii de Conferințe.

A fost prezent din partea autorităților, respectiv din partea Departamentului Cultelor :

— Dl. Director Puiu Ion

Constatându-se prezența statutară necesară pentru începerea lucrărilor, președintele declară Adunarea Generală Electivă, deschisă.

Se constituie Biroul Adunării Generale Elective având următoarea componență :

1. Președinte — Popa Dumitru
2. Secretar — Constantinescu Alex
3. Scrutator — Vrinceanu Aurel
4. Scrutator — Safciu Gheorghe

Urmează raportul Președintelui în funcție al Uniunii de Conferințe pentru perioada 1967—1975, raport ce se publică separat în numărul de față al revistei noastre. Supus votului, raportul este primit cu unanimitate de voturi.

La orele 11,15 s-a trecut, potrivit instrucțiunilor, la constituirea Comitetului Special, compus din 13 persoane, având ca președinte pe fr. Alexe Constantin, Secretarul Conferinței București, care a fost numit de către Comitetul plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Delegații aleși, constituiți în patru grupe, pe cele patru Conferințe : București, Cluj-Napoca, Bacău și Sibiu, au propus, și Adunarea Generală a votat în unanimitate pe următorii membri ai Comitetului Special :

1. Popescu Nicolae
2. Ghioaldă Pavel
3. Țică Dumitru
4. Bidiuc Ioan
5. Niță Neașu
6. Paul Alexandru
7. Timiș Alexandru
8. Pușcaș Vasile
9. Albert Iosif
10. Deac Gligor
11. Păcuraru Bazil
12. Puțoreanu Nicolae

Comitetul Special, sub conducerea fratelui Alexe Constantin s-a retras la orele 11,30 în camera de lucru. Restul delegaților au rămas la studiu sub conducerea Președintelui Adunării Generale.

Au prezentat referate frații Artinian Hrant și Petcu Constantin. La orele 12,30 se prezintă numele persoanelor ce vor compune Comitetul de Propuneri, și după timpul de

conestații se votează lista Comitetului de Propuneri după cum urmează :

1. Delea Alexandru — președinte
2. Alexe Constantin — vicepreședinte
3. Gyeresy Iosif — membru
4. Deac Gligor — „
5. Chiorăscu Costache — „
6. Paul Alexandru — „
7. Popescu Nicolae — „
8. Voinea Gabriel — „
9. Puțoreanu Nicolae — „

Lista a fost votată cu 61 voturi pentru și un vot contra.

Comitetul de Propuneri își începe activitatea la orele 11,35 și la orele 12,30 vine și prezintă Adunării Generale propunerea ca fr. Popa Dumitru să fie ales ca Președinte al Uniunii de Conferințe, pentru următorul termen statutar. După trecerea timpului de contestație (nu s-a prezentat nici o contestație) s-a votat în unanimitate și prin ridicare în picioare, alegerea fr. Popa Dumitru ca Președinte al Uniunii de Conferințe pe noul termen statutar. Fratele Delea Alexandru a adresat fr. D. Popa un cuvânt de urare din partea Comitetului de Propuneri, iar fr. C. Alexe din partea Corpului Pastoral, spunând printre altele :

Frate Popa,

Dumnezeu, prin Adunarea Generală, v-a încredințat azi un mandat important : să fiți Conducătorul administrativ și spiritual al Bisericii Adventiste din România.

Să nu uitați că vă desprindeți din mijlocul nostru și ne reprezentați :

MARIN PĂRVAN
Noul secretar ales
al Uniunii A.Z.S.

să faceți lucrul acesta cu mult curaj, cu demnitate, cu sinceritate și curăție de suflet. Să apreciați totdeauna munca altora, calitățile altora, contribuția altora și aportul lor în lucrarea Domnului. Faceți din bărbații consacrați colaboratorii Dvs. apropiați și dați prospețimea necesară lucrării lui Dumnezeu. Nu deschideți urechile la șoaptele nesfinte și arătați bunăvoință față de cei care se oferă să vă ajute. Aceștia pot fi mesagerii lui Dumnezeu.

Apărați pe slujitorii lui Dumnezeu care au fost puși în trecut într-o lumină greșită. Să fiți, purtătorul loialității noastre față de autoritatea de stat arătând că biserica adventistă este formată din credincioși sinceri, muncitori, loiali și merită să se bucure de toată bunăvoința și dreptul de a se dezvolta în cadrul

Aspecte de la Adunarea Electivă a Uniunii A.Z.S.

Aspecte de la Adunarea Electivă a Uniunii A.Z.Ş.

legilor ţării, pe care le respectă şi se supun din îndemnul cugetului.

Conduceţi Biserica cu competenţă, legat strâns de principiile ei, de idealurile ei, spre ţinta înaltelor ei aspiraţii spirituale. Şi atunci, resursele inepuizabile ale Cerului, puterea cea mare a Duhului Sfânt vă va stăpîni şi vă va ajuta să scrieţi o pagină importantă în istoria adventă din ţara noastră, în următorii ani.

Vă dorim sănătate, înţelepciune, spirit de conducere, iluminare divină. Vă dorim manifestarea roadei Duhului Sfânt în viaţa Dvs. ca dragostea fraţilor Dvs. să se transforme în cea mai desăvîrşită colaborare.

Domnul Dumnezeu să vă ofere plinătatea binecuvîntărilor Sale părinteşti. Amin.

Fr. Popa Dumitru răspunde mulţumind lui Dumnezeu şi Adunării Generale pentru încrederea acordată, făgăduind a sluji cu abnegaţie şi devotament Biserica şi asigurînd pe reprezentanţii Departamentului Cultelor de o sinceră şi loială colaborare. Înaltă apoi o rugăciune în care cere binecuvîntarea lui Dum-

nezeu asupra întregii biserici, asupra tuturor fraţilor şi conlucrătorilor, solicitînd înţelepciune de la Dumnezeu pentru îndeplinirea datoriei.

Comitetul de Propuneri împreună cu noul Preşedinte se retrage la lucru.

La orele 16, se prezintă Adunării Generale Elective lista slujbaşilor Uniunii şi Comitetului de Conducere. După un timp de contestaţii, timp în care se prezintă numai o singură autocontestaţie, se revine în sală pentru votarea noilor slujbaşi şi a noului organ de conducere, după cum urmează :

1. Pârvan Marin	Secretar
2. Petcu Constantin	Consilier
3. Doroftei Aristide	"
4. Niculescu Teodor	"
5. Moldovan Ioan	"
6. Delicote Nicolae	"

Organul de conducere :

1. Popa Dumitru	Preşedinte
2. Pârvan Marin	Secretar
3. Dumitrescu Nelu	Contabil şef
4. Petru Constantin	Consilier
5. Doroftei Aristide	"
6. Niculescu Teodor	"
7. Moldovan Ioan	"
8. Delicote Nicolae	"
9. Popescu Nicolae	Preşed. Conf. Bucureşti
10. Delea Alexandru	Preşed. Conf. Cluj-Napoca
11. Chiorăscu Costache	Preşed. Conf. Bacău

12. Deac Gligor
Preşed. Conf. Sibiu
13. Timiş Alexandru
Juristconsult (onorific)
14. Pascu Năstase membru
Conferinţa Bucureşti
15. Secui Petru membru
Conferinţa Sibiu

Adunarea Generală propune şi votează în unanimitate, ca votarea celor numiţi să se facă în bloc.

La orele 16,20 numele noilor slujbaşi ai Uniunii şi noul Organ de Conducere al Uniunii se votează în unanimitate de către Adunarea Generală.

După votare fr. Delea Alexandru, Preşedintele Comitetului de Propuneri adresează un cuvînt celor noi aleşi, felicitîndu-i şi dorindu-le binecuvîntarea lui Dumnezeu şi mult succes în însărcinarea pe care au primit-o.

În continuare, preşedintele nou ales al Uniunii de Conferinţe, prezintă Adunării Generale cîteva hotărîri ce se publică în numărul prezent al revistei Curierul Adventist.

După votarea acestor hotărîri, Dl. Puiu Ion, director în Departamentul Cultelor, adresează în numele Departamentului Cultelor precum şi personal al Domnului Gheorghe Nenciu, conducătorul Departamentului Cultelor, un cuvînt de urare

Aspecte de la Adunarea Electivă a Uniunii A.Z.Ş.

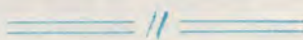
noului for de Conducere al Bisericii Advente, subliniind atmosfera plăcută, de responsabilitate și respect, față de legalitate și organizația Bisericii care a caracterizat aceste lucrări, cum și lucrările electivă la toate nivelele.

Mulțumind reprezentantului Departamentului Cultelor pentru cuvintele rostite, mulțumind tuturor delegaților pentru spiritul în care au lucrat, constatându-se epuizarea punctelor de pe agenda de lucru a Adunării Generale și mulțumind lui Dumnezeu pentru prezența Duhului Său cel Sfânt în aducerea la îndeplinire a acestor lucrări sfinte în Biserica Sa, fr. D. Popa, declară închise lucrările celei de a IX-a Sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii.

Redacția

Noul Comitet ales al Uniunii de Conferințe A.Z.Ș.

Spicuri din

Raportul Prezentat

la cea de a IX-a Sesiune Ordinară a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.Ș.

Stimați Frați Delegați,
Onorați Reprezentanți ai Departamentului Cultelor,

Stimați Frați invitați,
În baza prevederilor statutare (art. 53/e, 58 și 59), sîntem convocați aici pentru a lua parte la cea de a IX-a Sesiune Ordinară a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din scumpa noastră patrie, Republica Socialistă, România.

Îngăduiți-mi ca în numele celor care pînă la deschiderea acestor lucrări formau Comitetul Uniunii, și al meu personal, să vă adresez Dvs. tuturor, un călduros „Bun Venit“ la aceste lucrări, la acest eveniment cu implicații majore pentru viața organizatorică și spirituală a Bisericii Adventiste ai cărei slujitori sîntem.

Prezentînd unele date din istoria Cultului raportorul arată că după cum este cunoscut, anul 1920, aduce cu sine organizarea Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din țara noastră.

Aniversăm în prezent două mari evenimente :

- 1) Aniversăm cincizeci și cinci de ani de existență organizată a Uniunii noastre și
- 2) Cincizeci și cinci de ani de la prima Adunare Generală a Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din țara noastră. Împreună cu psalmistul să rostim înaintea Domnului :

„Cîntați Domnului o cîntare nouă! Cîntați Domnului, toți locuitorii pămîntului !

„Cîntați Domnului, binecuvîntați Numele Lui, vestiți din zi în zi mîntuirea Lui !

„Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui !

„Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decît toți dumnezeii“.

Ps. 96,1-4.

„Strălucirea și măreția sînt înaintea Feței Lui, slava și podoaba sînt în locașul Lui cel sfînt.

„Familii popoarelor, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste!

„Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui ! Aduceți daruri de mîncare, și intrați în curțile Lui !

„Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte“,

Ps. 96, 6—9 p.p.

A doua Adunare Generală a Uniunii are loc în București între 9—14 sept. 1924.

Adunarea Generală din 2—5 decembrie 1927, a treia la număr, s-a ținut la Cluj. Cu această ocazie fr. P. P. Paulini care din 1920 a fost președinte de Uniune, a fost invitat să activeze în Elveția. Conducerea lucrării a fost încredințată fr. Păunescu.

A patra Adunare Generală a Uniunii are loc la București între 25—29 august 1932, când fr. P.P. Paulini este reales președinte al Uniunii de Conferințe A.Z.Ș.

În anul 1936 are loc cea de a 5-a Adunare Generală a Uniunii, între 16—20 septembrie, când fratele Florea Dumitru este ales președinte de Uniune.

Vin anii tulburi dinaintea și din timpul celui de al doilea război mondial, când n-a mai fost posibilă convocarea Adunării Generale a Uniunii până în 1951 și apoi în 1955, când are loc cea de a 7-a Adunare Generală a Uniunii.

Cea de a 8-a Adunare Generală a Uniunii are loc în anul 1967, la 9 iulie în București.

Acum, la cea de a 9-a Sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii rostim cu toată recunoștința: „Eben Ezer” — „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”, El care a dat Bisericii Sale un sistem simplu, dar eficient de organizație. Succesul strădaniilor și eforturilor Bisericii de a-și îndeplini lucrarea chemării sale, depinde de o credincioasă aderare și colaborare la păstrarea unității organizatorice a Bisericii lui Dumnezeu din care facem parte. Și ...ca credincioși ai lui Dumnezeu, sintem chemați — aceasta fiind datoria noastră — a demonstra minunata armonie a cerului, materializată în lucrările organizației Sale de pe pământ.

În continuare se arată că raportul pe care-l prezintă la începutul lucrărilor, nu este rezultatul capacității unei minți scriptoare, inteligentă organizatorică sau individualitate extraordinară, ci este mai curând consemnarea cu smerenie și recunoștință a ceea ce Bunul Dumnezeu a făcut pentru credincioșii Săi, pentru slujitorii Săi, pentru fiecare dintre noi și pentru familiile noastre. Cuprinsul acestui raport nu ne aparține — a spus vorbitorul — este al lui Dumnezeu și îl închinăm Lui, pentru că: „Ori ce ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacob 1,17).

Cele ce vom aminti în raport, s-au realizat și datorită politicii înțelepte a țării noastre în problemele religioase, rezultatul libertăților de care ne bucurăm în patria noastră, rezultatul înțelegerii și colaborării cu Autoritățile de Stat și în mod deosebit cu Departamentul Cultelor, pentru care nutrim simțăminte de prețuire și încredere lipsite de orice fel de rețineri sau bariere.

Nu putem neglija gândul că bărbați și femei, frați și surori, credincioși sinceri, devotați cauzei lui Dumnezeu și bisericii Sale au fost instrumente în mâinile Celui Atotputernic pentru a înfăptui lucrările Sale în mijlocul nostru. Iată de ce rostim împreună cu apostolul Iuda: „Singurului Dumnezeu Mîntuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, mai înainte de toți vecii” ... (Iuda 25).

Îngăduiți-mi ca în numele Uniunii a spus vorbitorul, să aduc tuturor, frățietății noastre advențe din toate comunitățile răspindite pe meleagurile neasemuit de frumoase ale patriei noastre, prezbiterilor și comitetelor acestor comunități, pastorilor și conducerii Conferințelor, tuturor, celor care prin consacrarea și activitatea lor au făcut posibilă activitatea și prosperitatea Bisericii, un cuvînt de căldă mulțumire și recunoștință, căci ei sînt energia însuflețită de Dumnezeu pentru îndeplinirea planurilor Sale. Pentru toate acestea simt îndemnul de a rosti împreună cu psalmistul:

„Mintuiește, Doamne, poporul Tău, și binecuvîntează moștenirea Ta! Fii păstorul și sprijinitorul lor în veci” (Ps. 28,9).

Mi-ar fi greu să merg mai departe fără să ne amintim aici de venerabilii noștri bătrîni, de părinții trupești și spirituali ai noștri peste care vremea și-a cernut po-doaba argintie a vîrstei, a experienței și a înțelepciunii. Ne reamintim cu pioșie de pionierii bisericii noastre care cu sinceritate și în simplitatea credinței și consacrării lor, au lucrat cu abnegație și jertfire de sine, au închis ochii în speranța mîntuirii veșnice. Mulți, foarte mulți au lucrat în anonim și au murit cum au lucrat „pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru ei”, și anume recunoșterea cerului și răsplătirea veșnică. (Evr. 11,40).

Iar pe cei cărora Dumnezeu le-a hărăzit viața și-i avem în mijlocul nostru prezenți ca invitați ai Adunării noastre Generale, îi asigurăm

de căldura sufletului nostru și de prețuirea noastră pentru activitatea și exemplul lor în biserica lui Dumnezeu. Rugăm Cerul să le răsplătească și aici, și în împărăția Sa cea veșnică.

De la ultima Adunare Generală a Uniunii și pînă în prezent, un număr de 26 slujitori ai lui Dumnezeu au mers la locul odihnei lor temporare. Printre ei se află și fratele Tachici Ioan, fostul președinte al Uniunii noastre. Pe lângă aceștia, mulți, foarte mulți din scumpulii noștri frați și surori, s-au adăugat celor ce în vastele dormitoare ale omenirii, așleaptă, conform convingerilor noastre religioase — ziua învierii —

În amintirea lor, și ca un semn de omagiu și recunoștință, propun să ne ridicăm și să păstrăm cîteva clipe de tăcere solemnă.

(Adunarea Generală păstrează un minut de reculegere)

În continuare raportorul a spus:

Comitetul Uniunii sub conducerea fr. I. Tachici — pînă la îmbolnăvirea și moartea dînsului, cum și în ultimul an, a căutat să-și aducă la îndeplinire cu simț de răspundere și conștiință civică, lucrările și sarcinile pe care biserica și viața le-a pus înaintea conducerii.

Am putea spune cu modestie, dar cu simțul proporțiilor și al probității, că după o perioadă de efervescență și căutări subiective, după experiențe mai mult sau mai puțin necesare, în acest interval de timp și mai pregnant, spre finalul lui, simțămîntul responsabilității și al necesității unui climat de încredere, colaborare și mișcare în cadrul organizatoric și legalității, s-a manifestat în lucrările noastre; manifestîndu-se plenar în lucrările electivite la nivelul Conferințelor, evenimente pe care le-am trăit cu toții, trăiri ce demonstrează cu prisosință că atunci cînd îngăduim Duhului lui Dumnezeu să se manifeste în și prin noi, atunci, armonia, pacea și un climat plin de binecuvîntări se instaurează în viața Bisericii, fapt pentru care mulțumim lui Dumnezeu și Dvs. tuturor care ați contribuit la aceasta.

După ce se arată detaliat acțiunile întreprinse, vorbitorul spune:

Este cazul să amintim că întotdeauna Comitetul Uniunii a găsit înțelegerea cuvenită la Conducerea Departamentului Cultelor în rezolvarea problemelor sale.

Domnul să întărească și să călăuzească pe slujitorii Săi, pentru a

servi lui Dumnezeu și semenilor lor cu toată inima și cu toată credincioșia.

Aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale, și Departamentului Cultelor pentru înțelegerea și sprijinul acordat în toate problemele de personal, pe care le-am avut în acest interval de timp. Trebuie să subliniem aici, buna colaborare ce există între Conducerea Uniunii, a Conferințelor, a fraților pastori și a comitetelor Comunităților, cu organele Departamentului Cultelor și Autoritățile locale, după îndemnul Scripturii și al obligațiilor cetățenești, cheazășie a rezolvării problemelor ce în mod inerent ne stau înaintea.

Referindu-se la înființarea de comunități, la reconstrucții și achiziții de case de rugăciuni, raportul subliniază realizările obținute în acest domeniu, arătând printre altele:

În conformitate cu prevederile art. 20 și 40/g și 45 din Statutul de Organizare și Funcționare al Cultului nostru, hotărârile de înființare și desființare de Comunități se iau la propunerea Conferinței și aprobarea Uniunii, urmând ca aceste hotărâri să fie ratificate de Adunarea Generală a Conferinței respective.

Având în vedere că această lucrare nu s-a făcut cu ocazia Adunărilor Generale ale Conferințelor, Comitetul plin al Uniunii prin hotărârea sa din 11 dec. 1975, hotărăște să supună ratificării Adunării Generale a Uniunii înființările și desființările de Comunități, lucrare ce urmează a fi supusă Adunării în ședința de astăzi.

Asigurăm frățietatea noastră că analizăm cu interes și responsabilitate toate cererile și vom da curs celor găsite ca fiind obiective.

Se cere din partea noastră să rămânem totdeauna în cadrul reglementărilor noastre organizatorice și supuși legilor ce guvernează viața și activitatea noastră și astfel vom găsi înțelegerea necesară rezolvării doleanțelor noastre obiective.

În ultimul timp — a spus în continuare vorbitorul — un consecvent program de reconstrucții și achiziții de Case de Rugăciune a fost urmărit de către Conducerea Uniunii și a Conferințelor, pentru ca toți credincioșii Bisericii noastre să se închine lui Dumnezeu în locașuri care să corespundă din toate punctele de vedere, precum și do-

rinței unanime ca în prezența lui Dumnezeu să fie cât mai frumos. Datorită faptului că au trecut zeci de ani de când marea majoritate a Capelelor noastre au fost zidite în unele condiții financiare vitrege, în prezent, marea majoritate a lor se cer reconstruite, ceea ce se aduce la îndeplinire după un plan chibzuit și obiectiv. De asemenea, având în vedere că un anumit procent din Capelele noastre sînt închiriate de la diverse persoane, Conducerea Uniunii și-a planificat în timp, achiziționarea acestor Case de Rugăciune, pentru că este de dorit ca toate Comunitățile din Uniunea noastră să aibe capele proprietate a Cultului.

În continuare, raportorul s-a referit și la Seminarul A.Z.S. București.

Așa cum s-a arătat mai înainte, preocuparea pentru viitoarele cadre ale Cultului, necesitatea pregătirii unui eșalon consistent și valoros de tineri pastori, a găsit înțelegerea și recunoașterea nevoii ce o avem, și sîntem încredințați că și în viitor vom avea posibilitatea pregătirii cadrelor pe măsura nevoii noastre și la un nivel teologic ridicat.

Vorbind despre grija pe care o manifestă Cultul A.Z.S. față de angajații săi, raportorul s-a referit la Casa de Pensii, la posibilitățile de odihnă și tratament.

Fiecare dintre noi cunoaștem într-o măsură mai mică sau mai mare Casa de Odihnă de la Sovata. În perioada 1967-1975, numeroși angajați au beneficiat de odihnă la Sovata.

Am dori să amintim aici că sîntem în situația ca în anul 1976 să oferim angajaților Cultului nostru posibilitatea petrecerii unei perioade de odihnă și tratament la Vatra Dornei, în Casa pe care Conferința Bacău o are și care va fi pusă la dispoziția Casei de Pensii, numai cu cazare pentru început. Considerăm că cei ce au nevoie de tratament cardiac, vor saluta această posibilitate.

În continuare, raportorul s-a referit la relațiile Cultului A.Z.S. cu Bisericele Adventiste de peste hotare.

În conformitate cu art. 3 al Statutului de Organizare și Funcționare a Cultului A.Z.S. care sună astfel: „Biserica Creștină A.Z.S. din Republica Socialistă România este independentă de orice alte organizații similare din străinătate cu care păstrează, în condițiile Legii pentru regimul general al Cultelor, numai relații de natură religioasă”, începînd din anul 1966, Conducerea Uniunii a stabilit legături cu Organizațiile Adventiste din străinătate, cu care păstrează și în prezent

relații de natură religioasă, relații frățești. Pe parcursul acestor ani, delegați ai Conducerii Uniunii au luat parte la lucrările anuale ale Organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa și am fost vizitați de reprezentanți ai Diviziunii și ai Conferinței Generale. Astel în 1974 frații R. H. Pierson, președintele Conferinței Generale și C. L. Powers, au făcut o vizită de zece zile în țara noastră. De asemenea fr. P. Lanarès și alții au vizitat țara și biserica noastră, publicînd în presa adventistă mondială, articole elogiase despre țara noastră și despre activitatea bisericii.

În 1970 fr. I. Tachici și C. Chiorăscu au luat parte la cea de a 51-a Sesiune a Conferinței Generale ce a avut loc la Atlantic City, iar în vara aceasta, o delegație de patru persoane, frații M. Pîrvan, C. Alexe, G. Deac și raportorul, a luat parte la lucrările celei de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale de la Viena. Recent, în cursul lunii noiembrie fr. M. Pîrvan și raportorul au luat parte la Sesiunea de toamnă a Executivului Organizației Diviziunea Euro-Africa.

Apreciem înțelegerea pe care Autoritatea de Stat o are față de aceste probleme, și dorim să fim totdeauna elemente pozitive în a înfățișa tuturor realitățile și libertățile de care ne bucurăm în patria noastră, fiind recunoscători pentru posibilitatea ca în cadru legal să întreținem relații frățești cu organizațiile bisericilor Adventiste de pretutindeni, în spiritul respectului reciproc și al dragostei frățești. Vorbind despre participarea Cultului A.Z.S. la Frontul Unității Socialiste, raportorul a spus:

Am subliniat adesea că Adventiștii de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, sînt și rămîn parte din întregul de monolit al acestui popor. Reafirmăm și de la tribuna acestei Adunări Generale că apartenența noastră la Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea și în consecință convingerile noastre religioase, nu ne-au înstrăinat de neamul nostru românesc. Am fost și rămînem legați prin toate fibrele ființei noastre de glia moșilor și strămoșilor noștri și de istoria contemporană pe care noi toți, fiii acestui dăruit popor, o făurim prin fapte cotidiene la scară națională. Aceasta cu atît mai mult, cu cît cel mai autorizat glas al țării noastre, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, sublinia cu ocazia primului Congres al F.U.S.: „Ne situăm consecvent pe poziția că nu trebuie făcută față de cetățenii țării nici o deosebire de naționalitate, limbă, rasă sau concepție religioasă, că

toți, fără nici o diferență, trebuie să se bucure de drepturi și îndatoriri egale“.

Frontul Unității Socialiste, exponent al întregii suflări românești, favorizează promovarea intereselor comune și ca atare Comitetul plin al Uniunii, în ședința din 26 aprilie 1974, hotărăște în unanimitate aderearea noastră la Frontul Unității Socialiste, considerând aceasta ca o datorie cetățenească, și o necesitate ce izvorăște din existența noastră ca Cult.

Ca urmare a acestui fapt, la primul Congres al Frontului Unității Socialiste ce a avut loc în zilele de 23-24 mai 1974, o delegație formată din regretatul fr. I. Tachici și raportorul, a luat parte la aceste lucrări.

De asemenea ținem să subliniem faptul că în Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste, acest forum larg cuprinzător, Cultul nostru este reprezentat prin președintele Uniunii, care participă astfel la analizarea și luarea de hotărâri pentru prosperitatea întregii națiuni. Față de aceste manifestări, avem obligația de a fi totdeauna la înălțimea încrederii acordate. Să slujim cu credințioasă lui Dumnezeu și să ne facem toată datoria față de patria noastră, spre a fi tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Subliniind importanța conferințelor de orientare, vorbitorul a spus :

Ca o necesitate obiectivă, izvorită din chemarea ce o avem, Comitetul Uniunii a inițiat în ultimii ani, Conferințe de Orientare cu toți pastorii și angajații Cultului, întâlniri ce s-au ținut semestrial și în ultimul timp trimestrial.

Întîlnirile acestea periodice, prezentarea unor subiecte cu caracter social și dogmatic, luările de cuvînt, analiza problemelor abordate, au fost ocazii binevenite și stimulatorii pentru dezvoltarea fiecăruia dintre noi.

Apreciind pozitiv rolul acestor Conferințe de Orientare în pregătirea noastră, în orientarea noastră în vederea unei eficiente activități, viitorul Comitet al Uniunii are sarcina de a continua ținerea acestor Conferințe, cu o tematică cât mai variată și care să corespundă exigențelor contemporane. În același timp, Comitetul Uniunii să analizeze eventualitatea ținerii unor cursuri de reciclare cu pastorii și angajații Cultului și de îndrumare cu slujbașii Comunităților. Detalii legate de modalitatea ținerii lor sînt deja în studiu și sperăm ca să se poată ajunge de la idee, la realizare.

În încheierea raportului prezentat, fr. D. Popa a spus :

Stimați Frați Delegați :

Cum ați putut vedea, am punctat numai principalele lucrări, planuri

și realizări ale Bisericii noastre din ultimii ani. Departe de noi gîndul de a ne lăuda cu ceva. Am subliniat în mare, numai compartimentele de lucru ale activității noastre. Am luptat pentru a da viață unui nou spirit între noi. Un spirit de încredere reciprocă, un spirit de principialitate și de colaborare armonioasă. Am militat pentru a îndepărta din mijlocul nostru vrajba și de a materializa porunca divină : „Ca toți să fie una“. Una însă nu în înțelegeri unilaterale, ci în principialitatea acțiunilor noastre. Poate că n-am reușit sută la sută. Dar ne-am străduit să facem tot ceea ce era de datoria noastră a face. Considerăm că un spirit nou, gata de lucru, un spirit de supunere față de Dumnezeu, și față de judecata fraților, un spirit de supunere față de organizația bisericii, un spirit de supunere față de legalitatea existentă în toate domeniile de activitate să primeze în activitatea viitoare. Un spirit care să iubească adevărul și dreptatea și care să fugă de nelegiuire. Dovada faptului că Duhul lui Dumnezeu este la lucru — și noi credem lucrul acesta — este spiritul bun ce se simte între noi în ultimul timp. Acest spirit s-a manifestat cu prisosință în timpul lucrărilor electiv de la Conferințe ; un climat de liniște, pace și armonioasă colaborare. Domnul să fie lăudat pentru acest minunat lucru.

Trebuie să recunoaștem aici că am găsit o largă înțelegere la Organele Departamentului Cultelor, care a înțeles doleanțele noastre și a venit în întîmpinarea lor, pentru care aducem mulțumirile noastre, legîndu-ne de a colabora totdeauna sincer, principal și în cadrul reglementărilor și legalității existente în țara noastră cu Departamentul Cultelor, și Autoritățile de Stat din țara noastră.

Astfel, avem în mîinile noastre noile „Studii Biblice“ care constituie pentru noi o deosebită hrană spirituală, executate excelent, din punct de vedere tehnic, și al conținutului, despre care fr. Mornings, directorul Casei de Editură din Hamburg, văzînd-o, spunea că este o lucrare minunată și foarte bine executată.

Începînd din data de 1 noiembrie 1975, un vechi deziderat al nostru, al tuturor, a fost realizat și anume, o nouă încadrare în ceea ce privește remunerarea a fost hotărîită pentru toți.

Aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa și recunoștința noastră Departamentului Cultelor pentru sollicitudinea manifestată în toate problemele noastre.

Toate acestea cer din partea noastră, stimați frați, o înțeleaptă

comportare, o atitudine demnă de sfințenia adevărului pe care-l predicăm. O împlinire cu credințioasă și cu spirit de responsabilitate a chemării noastre. Un spirit de frățească colaborare între noi și de apreciere reciprocă. În Biserica lui Dumnezeu nimeni nu este chemat a porunci, ci de a sluji ca în „cinste să dăm înțietate unuia... altuia“ și toți deopotrivă să ne supunem regulilor și rînduieilor organizatorice, cheazășia succesului și viabilității noastre.

Este de datoria viitoarei conduceri a Uniunii de a duce mai departe tot ceea ce s-a început bun în ultimul timp și a continua tot ceea ce s-a păstrat bun. Este de datoria viitoarei conduceri de a rezolva toate problemele în spiritul legalității, a normelor organizatorice, dar și în spiritul colegialității și iubirii frățești, renunțînd la subiectivism și interese sectare. Și este de datoria noastră a ne supune acestei organizații sfinte ; și a rămîne în învățătura scumpului nostru Răscumpător care spunea : „N-am venit să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“. Să nu uităm a materializa în viață și activitatea noastră zilnică ceea ce predicăm altora de la amvoanele Comunităților noastre. Poate că este de folos și pentru noi pastorii să ne reamintim cele scrise în Galat. 5, 22-23, 25 ; Filip. 4, 8.

„Roda Duhului, dimpotrivă este: Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea... Căci dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul“.

„Biserica Adventiștilor de Ziua a Șapte, trebuie să fie o biserică strîns legată în dragostea lui Dumnezeu, care este chemată să se ridice deasupra tuturor barierelor subiective și neprincipiale — și să fim realmente una în Hristos și unii cu alții“. Să nu ne molipsim de spiritele străine ordinei și unității bisericii, ci să strîngem mai mult rîndurile noastre într-o perfectă unitate doctrinară, organizatorică și a unei colaborări principale reciproce. Căci Dumnezeu ne cheamă a fi una în Hristos, nu numai în teorie, ci în toate împrejurările vieții. Mă rog ca dragostea lui Dumnezeu să ne păstreze laolaltă. Fie ca Dumnezeu să-și reverse asupra-ne binecuvîntarea Duhului Sfînt în ploaia tîrzie, pentru încheierea lucrării și pentru materializarea cît mai curînd a făgăduinței Sale : „Nu vă voi lăsa orfani... Mă voi întoarce la voi“.

„Incolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de adevărat, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, ACESTEIA SĂ NE INSUFLEȚEASCĂ“ .AMIN!

Comitetul Uniunii

HOTĂRÎRI

Votate de Adunarea Generală

HOTĂRÎREA Nr. 1

În baza prevederilor Art. 58 din Statutul de Organizare și Funcționare a Cultului A.Z.Ș. din Republica Socialistă România, care definind atribuțiile Adunării Generale a Uniunii, ca organ deliberativ suprem al Bisericii, stabilește faptul că Adunarea Generală a Uniunii acreditează întreg personalul Uniunii;

Având în vedere că această prevedere n-a fost adusă la îndeplinire nici de către Adunările Generale ale Conferințelor (Art. 45).

Comitetul plin al Uniunii din data de 11.XII.1975 hotărăște să recomande Adunării Generale acreditarea întregului personal al Uniunii. Urmează lista celor acreditați.

HOTĂRÎREA Nr. 2

În conformitate cu prevederile art. 20 și 40/g și 45 din Statutul de Organizare și Funcționare a Cultului nostru, hotărârile de înființare și desființare de Comunități, se fac la propunerea Conferinței respective și aprobarea Uniunii, urmând ca aceste hotărâri să fie ratificate de Adunarea Generală a Conferinței respective.

Având în vedere că această lucrare nu s-a făcut cu ocazia Adunărilor Generale ale Conferințelor,

Comitetul plin al Uniunii din 11.XII.1975, hotărăște să recomande Adunării Generale a Uniunii ratificarea hotărârilor de desființare și înființare a Comunităților. Se citează lista comunităților.

Adunarea Generală votează în unanimitate acreditarea întregului personal al Uniunii cum și înființarea și desființarea Comunităților amintite.

HOTĂRÎREA Nr. 3

Adunarea Generală a Uniunii, ascultând rapoartele prezentate și apreciind spiritul bun și principial al desfășurării lucrărilor celei de a IX-a Adunare Generală a Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din Republica Socialistă România;

Având în vedere binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră ca biserică în anii ce au trecut;

Având în vedere că unitatea frățască, organizatorică și de doctrină a fost păstrată în biserica noastră;

Având în vedere că ne-am bucurat de deplină libertate, de liniște și pace în desfășurarea vieții noastre de Cult, după convingerile noastre religioase și în spiritul organizației și al rînduieților noastre bisericesti având o bună colaborare cu Autoritățile de Stat, inclusiv cu Departamentul Cultelor pentru care nutrim simțăminte de prețuire și încredere fără nici un fel de rețineri;

Având în vedere că Dumnezeu a binecuvântat țara noastră cu pace și prosperitate, ocrotind pe Conducătorii patriei noastre, a căror stră-

danii neobosite s-au concretizat prin prosperitatea țării noastre și situația ei pe locul ce i se cuvine în rîndul națiunilor lumii, România fiind astăzi simbolul păcii și al colaborării între toate națiunile lumii;

Având în vedere că Dumnezeu a binecuvântat frățietatea noastră adventă cu putere de muncă și prosperitate, dar și cu un spirit de credincioșie față de Dumnezeu și Biserică, dînd cu sfințenie ceea ce aparține lui Dumnezeu, pentru susținerea Bisericii Sale;

Având în vedere spiritul cel bun de respect față de Dumnezeu, față de Biserică și față de organizația ei care s-a manifestat continuu în mijlocul nostru și în mod deosebit demonstrat în activitatea organizatorică a Bisericii din ultimul timp;

Având în vedere activitatea neobosită a pastorilor și a Comitetelor Comunităților, pentru păstrarea spiritului advent de respect față de organizație și legalitate, cum și atașamentul întregii noastre frățietăți, de conducerea Bisericii,

HOTĂRÎM :

1. Adresarea unui cuvînt de mulțumire lui Dumnezeu pentru plinătatea binecuvîntărilor Sale, pe care le revărsă zilnic asupra noastră ca Biserică și asupra scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

2. Trimiterea unor telegrame de mulțumiri împreună cu asigurarea loialității noastre :

a. Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România.

b. Excelenței Sale Domnului Emil Bodnaraș, Vicepreședinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

c. Domniei Sale Domnului Gheorghe Nenciu, conducătorul Departamentului Cultelor.

3. Adresarea unui cuvînt de mulțumire și îndemn credincioșilor Comitetelor Comunităților și pastorilor Bisericii noastre, pentru ca mai departe, spiritul credincioșiei și al respectului față de organizație și legile țării să ne caracterizeze pe toți — în activitatea noastră.

Adunarea Generală votează în unanimitate aceste hotărâri.

Telegrame

EXCELENȚEI-SALE

Domnului Nicolae Ceaușescu
Președintele
Republicii Socialiste România

Domnule Președinte :

Noi, delegații Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, întruniți în București, în cea de a IX-a Sesiune a Adunării Generale a Uniunii (Congresul Bisericii) în ziua de 14 decembrie 1975,

În numele credincioșilor și al deservenților Bisericii noastre, cu deosebit respect vă adresăm Dvs., mult stimat Domnule Președinte și Conducerei de Stat, recunoștința noastră profundă, pentru

libertățile religioase și cetățenești de care ne bucurăm în patria noastră.

Noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, prețuim nespuse și sprijinim eforturile uriașe pe care Conducerea țării noastre și Dumneavoastră personal le depuneți pentru realizarea dezideratelor de pace, suveranitate și prosperitate a țării noastre, pentru înfăptuirea unui climat mai bun în lume, pentru o echitabilă și armonioasă colaborare între popoarele lumii.

Ca cetățeni ai României Socialiste ne angajăm solemn — cu tot ce stă în puterea noastră și în spiritul convingerilor noastre religioase, de a fi oameni ai ordinii și a muncii cu râvnă și dăruire pentru binele, fericirea și prosperitatea întregului nostru popor.

DOMNIEI SALE

Domnului Gheorghe Nenciu
Conducătorul Departamentului Cultelor

Str. Snagov nr. 40
L o c o

Domnule Președinte :

Noi, delegații Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, întruniți în București în cea de a IX-a Sesiune a Adunării Generale a Uniunii (Congresul Bisericii), în ziua de 14 decembrie 1975,

În numele credincioșilor și al deservenților Cultului, cu deosebit respect vă adresăm Dvs. — și prin Dvs. autorităților de stat, profunđa noastră recunoștință pentru climatul real de libertate religioasă de care ne bucurăm, pentru spiritul de largă înțelegere pe care întotdeauna l-am găsit la D-voastră și la colaboratorii D-voastră, în rezolvarea obiectivă a problemelor Cultului și credincioșilor noștri.

Noi, credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, prețuim nespuse și sprijinim eforturile uriașe ce se depun pe scară națională de către Conducerea de Stat, pentru realizarea dezideratelor unanime de pace și prosperitate, pentru promovarea unui spirit de echitate și armonioasă colaborare între toate popoarele lumii.

Ca cetățeni ai României Socialiste ne angajăm solemn cu tot ce stă în puterea noastră și în spiritul convingerilor noastre religioase de a fi oameni ai ordinii de a munci cu râvnă și dăruire pentru binele, fericirea și prosperitatea întregului popor.

Vă asigurăm Domnule Președinte, că vom fi întotdeauna adepții unei colaborări sincere și în cadrul legal, mulțumindu-vă totodată în numele tuturor, de înțelegerea și sollicitudinea manifestate față de problemele noastre.

EXCELENȚEI — SALE

Domnului Emil Bodnaraș
Vicepreședinte
al Consiliului de Stat al R.S.R.

Domnule Vicepreședinte :

Delegații Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, întruniți în București în cea de a IX-a Sesiune a Adunării Generale a Uniunii (Congresul Bisericii), în ziua de 14 decembrie 1975,

În numele credincioșilor și al deservenților Cultului vă adresăm Domnule Vicepreședinte, Dvs. și Conducerei de Stat, recunoștința noastră deplină pentru climatul plăcut de libertate, de care ne bucurăm în scumpa noastră patrie.

Noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, prețuim și sprijinim eforturile uriașe pe care conducerea țării noastre le depune pentru pacea, suveranitatea și prosperitatea țării noastre, pentru un spirit nou, de echitate și armonioasă colaborare între popoarele lumii.

Ca cetățeni ai României Socialiste de care sîntem legați prin toate fibrele ființei noastre, ne angajăm cu tot ce stă în puterea și în spiritul convingerilor noastre religioase de a munci fără preget și cu dăruire, alături de toți fiii patriei noastre, pentru fericirea și prosperitatea întregului nostru popor.

CUVINTUL

Celei de a IX-a Sesiuni a Adunării Generale a Uniunii adresat Credincioșilor, Comitetelor, Comunităților, și Pastorilor Bisericii A.Z.Ș.

Iubiți frați,

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomeneșim în rugăciunile noastre; căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejdii în Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tes. 1,1-3).

Noi, delegații desemnați de voi, întruniți la București în cea de a IX-a Sesiune a Adunării Generale a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, vă salutăm cu dragoste frățească în Isus Hristos, Domnul nostru!

Noi, ne-am adunat pentru a aduce slavă lui Dumnezeu și a-I mulțumi pentru bunătatea Lui care ține în veci, a-I mulțumi pentru prețul nespus de mare al jertfei de pe Golgota, prețul mântuirii celor ce cred în moartea ispășitoare a Domnului Hristos. Am fost prezenți la această importantă lucrare organizatorică în Biserica noastră, pentru ca în conformitate cu prevederile sacre ale organizației noastre bisericești să ne aducem la îndeplinire mandatul pe care Dumnezeu și Biserica ni l-a încredințat, luând parte activă la organizarea conducerii Bisericii din țara noastră și de a acționa — ca organ deliberativ suprem al Cultului A.Z.Ș. — pentru binele și prosperitatea Bisericii lui Dumnezeu.

Acum, noi lăudăm pe Dumnezeu pentru dragostea frățească și armonia colaborării manifestate în tot timpul acestor lucrări. Lăudăm pe Dumnezeu pentru manifestarea prezenței Duhului Sfânt în mijlocul nostru și pentru spiritul de principialitate și respectare a organizației și a rânduielilor noastre bisericești.

Sintem mulțumitori lui Dumnezeu pentru prosperitatea Bisericii Sale și pentru climatul de pace, de libertate și liniște în care Biserica A.Z.Ș. din țara noastră își trăiește viața ei religioasă. Pentru toate acestea aducem mulțumirile noastre lui Dumnezeu și înaltelor autorități ale patriei noastre, pentru acordarea nediscriminatorie — în drept și în fapt — a libertății de manifestare a vieții religioase în conformitate cu mărturisirea noastră de credință și principiile organizatorice ale Bisericii din care facem parte.

Ne simțim îndemnați, ca în numele vostru al tuturor, să asigurăm Conducerea de Stat a patriei noastre și Departamentul Cultelor de faptul că noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, apreciem nespus modul în care autoritatea țării noastre rezolvă cerințele vieții noastre religioase; apreciem climatul de libertate, încredere și echitate în care sint tratați toți cetățenii patriei noastre, indiferent de naționalitatea sau convingerile lor religioase.

Ca cetățeni ai patriei noastre, vom munci cu toată râvna, cu conștiinciozitate și abnegație, pentru îndeplinirea planurilor naționale de dezvoltare și prosperitate a patriei noastre, pentru binele și fericirea întregului nostru popor.

Dorim să ne reafirmăm poziția noastră de respect și supunere față de Autoritatea de Stat și ne angajăm — cu tot ceea ce stă în puterea noastră și este în acord cu credința și practicile noastre — a sprijini activ orice inițiativă și orice cerință ce este spre binele și prosperitatea patriei noastre.

Iubiți frați:

Ne simțim îndemnați a vă atrage atenția asupra nevoii imperioase, a noastră a tuturor, de a rămâne statornici „credinței ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”. Spiritul de independență, de nesupunere față de organizație, doctrină, sau sfatul fraților să nu se afle în inima și în mijlocul nostru.

Sintem conștienți de faptul că numai o înțelegere clară a iubirii lui Dumnezeu față de noi și a sacri-

ficiului suprem pentru mântuirea noastră va face ca păcatul din viața noastră să fie îndepărtat și o iubire plină de dăruire, se va manifesta atunci în relațiile noastre cu Dumnezeu și cu aproapele. Atunci, și numai atunci, dragostea purificatoare și unificatoare a lui Dumnezeu va îmbrăca Biserica și o va pregăti pentru redeșteptarea puterii din Ziua Cincizecimii, ca să putem sluji nevoilor oamenilor, ajungând cu toții epistole vii ale harului min-tuitor.

Să facem din unitatea doctrinară și organizatorică a Bisericii noastre, ca și din problema mântuirii personale și a unei vieți de rugăciune și cunoaștere a Cuvintului Vieții, subiectul legăturilor noastre personale cu Dumnezeu.

Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, ne reafirmăm credințioșia noastră față de Domnul nostru Isus Hristos și sintem încredințați că moartea Lui ispășitoare, împacă pe cel păcătoș cu Dumnezeu.

Ne reînnoim adeziunea noastră pentru cauza păcii în lume și a prosperității patriei noastre și prin harul lui Dumnezeu, ne hotărîm să ascultăm mai departe în totul de învățăturile Sale care spun:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta... și pe aproapele tău ca pe tine însuți”.

„Incolo” scumpii noștri frați, „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească”.

Cuvîntul Scripturii pe care-l găsim în cartea lui Iov 37,14 și 9,10, ne îndeamnă astfel: „...Ia aminte la aceste lucruri! Privește liniștit minunile lui Dumnezeu... El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr”.

Aceste cuvinte ne arată spiritul în care să stăm înaintea Domnului cu prilejul deosebit pe care-l avem ca slujitori ai Săi din toată țara să fim împreună la încheierea Săptămîinii de Rugăciune și să participăm la bucuria și deosebita sărbătoare a Bisericii ocazionată de cea de a IX-a Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe.

A rînduit Dumnezeu astfel toate lucrurile pentru ca aceasta să aibă loc într-un moment cînd toți membrii Bisericii sînt la rugăciune.

Ia aminte, spune Cuvîntul, și privește liniștit lucrările lui Dumnezeu. Cugetă, gîndește în liniște la marea bunătate a lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi și la modul minunat în care a condus Biserica Sa.

Am cunoscut, într-o oarecare măsură, această Biserică din zilele ei de început. În comuna mea natală, Comunitatea Adventă s-a înfiripat în același an în care veneam și eu pe lume. Este adevărat n-am cunoscut-o de îndată, dar n-a trecut mult timp și am intrat în rîndurile ei, și de atunci am crescut împreună cu ea. Am cunoscut pionierii acestei lucrări, am cunoscut străduințele lor pe ogorul Evangheliei, spiritul lor de abnegație și de jertfire de sine. Am cunoscut pastori sinceri, devotați, consacrați care au lucrat într-un colț sau altul al țării, aproape în anonim, pînă la încheierea vieții lor, contribuind ca sămînța de muștar să crească, să se dezvolte și să ajungă un pom mare. Datorită sacrificiului și devotamentului lor și datorită călăuzirii

Călăuzire*) Divină

și ocrotirii divine, putem privi azi o Biserică bine încheată, și temătoare de Dumnezeu.

Au fost și perioade grele pe drumul parcurs, îndeosebi în preajma celui de al doilea război mondial, dar Dumnezeu a fost cu noi și a ocrotit Biserica Sa și pe copiii Săi.

Pionierii lucrării noastre, bărbații aceia credincioși, oboșiți de lucrul lor, au trecut la odihnă unul cîte unul, dar Biserica și-a continuat drumul ei. De ce? Pentru că ea nu se sprijină pe oameni. Ea are o temelie, așa cum scria Apostolul Pavel Corintenilor: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”. 1 Cor. 3,11.

Temelia ei este Hristos și de aceea nu se clatină. Acesta a fost gîndul care a însuflețit de-a lungul veacurilor pe bărbații lui Dumnezeu.

Aș dori să vă prezint cîteva tablouri prin care Dumnezeu a încurajat și a susținut pe slujitorii Săi și Biserica Sa în cursul vremurilor.

Profetului Isaia îi este prezentat tabloul ce ni-l descrie în cap. 6,1-3 :

„În anul morții împăratului Osea, am văzut pe Domnul șezînd pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui, umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi : cu două își acopereau fața, cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfînt, sfînt, sfînt, este Domnul oștirilor! Tot pămîntul este plin de mărirea Lui”.

Cuvîntul inspirat ne spune privitor la această măreață viziune : „El (Isaia) văzuse pe Domnul Sabaot, auzise cîntarea Serafimilor „tot pămîntul e plin de mărirea Lui”, și profetul fusese întărit pentru lucrarea ce-i stătea înaintea. Amintirea acestei viziuni l-a însoțit în tot cursul lungi și grelei sale misiuni.

Ezechiel, profetul îndurerat al exilului în țara Caldeei, a primit o viziune care l-a învățat să aibă încredere în puterea și călăuzirea Dumnezeului lui Israel.

Viziunea e prezentată în primul capitol al cărții profetului Ezechiel (1,1-28). „Un nor gros, un snop de foc, o lumină strălucitoare ca arama lustruită, patru făpturi vii cu patru fețe, cîte o roată la fiecare față... înfățișarea și alcătuirea lor era așa fel încît fiecare roată părea că este în mijlocul altei roate... unde le mîna Duhul să meargă acolo mergeau, încotro voia Duhul... deasupra cerului ceva ca o piatră de safir în chipul unui scaun de domnie, pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om... am mai văzut iarăși o lucire de arama lustruită ca niște foc, înălțurîndul căruia era omul acesta... Ca înfățișarea curcubeului care stă în nori într-o zi de ploaie, așa era înfățișarea acestei lumini strălucitoare... astfel era arătarea slavei Domnului”.

„Simbolurile minunate ce i se prezentară lîngă pîrîrul Chebar îi descoperiră o putere conducătoare mai tare decît orice monarh. Spiritul lui Dumnezeu descoperit profetului ca putere ce mișca și conducea aceste roți producea armonie în această aparentă încurcătură. Aceasta îi spunea lui că la cirna universului întreg, era Dumnezeu”.

La fel în Apocalips 1,12,13, cînd Dumnezeu descoperă ucenicului iubit, Ioan, exilat pe Patmos, acel tablou minunat al Fiului lui Dumnezeu în mijlocul celor șapte sfeșnice — cele șapte perioade ale istoriei Bisericii — îl asigură de interesul și de purtarea de grijă a Mintuitorului pentru credincioșii Săi și pentru Biserica Sa.

Aceste învățături sînt spre folosul nostru pentru ca noi să ne punem toată încrederea în Dumnezeu și să nu ne încredem în noi înșine.

Tot astfel ne învață și cuvîntul dat prin serva Domnului: „Ne aflăm la pragul unor evenimente mari și solemne. Domnul Hristos va veni curînd. În vremea aceasta slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se bizuie pe ei înșiși. Tablourile amintite mai înainte ne arată în ce strînsă legătură e cerul cu evenimentele care se petrec pe pămînt“.

Pe de altă parte noi ne facem prea multe griji și neliniștea ne frămîntă, ca și cînd tot greul lucrării s-ar sprijini pe noi. Nu, povara răspunderii nu e încredințată celor muritori. Ei sînt doar u-nelte în mîna lui Dumnezeu. Mulți ar dori să dirijeze și să conducă ei lucrarea pe care o conduce Dumnezeu. Se oferă pentru aceasta, cu insistență. De aceea și cu acest prilej deosebit să-L lăsăm pe Dumnezeu să-Și împlinească voia și lucrarea Sa. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu și sub călăuzirea Sa să mergem înainte.

Dacă există vreun motiv de îngrijorare, de neliniște, apoi acela să fie cu privire la viața noastră individuală, dacă ea corespunde într-adevăr voinței și planului lui Dumnezeu.

Învățăturile din această Săptămîna de Rugăciune ne-au îndrumat spre Domnul nostru Isus Hristos, îndemnîndu-ne să călcăm pe urmele Sale. Chiar Domnul Hristos spunea, cînd era pe pămînt, cuvinte care ni se adresează și nouă azi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze“ (Luca 9,23). Și ce altceva cuprinde în sine această chemare decît lupta cu sine? Ce altceva ne pune în față această invitație decît răstignirea zilnică a omului vechi și înnoirea zilnică a omului dinlăuntru prin Duhul Domnului? Ce altceva mai cere de la noi invitația Domnului decît să fie alungate din viața noastră: gelozia, mînia, invidia, răutatea, ura, și-n inimile noastre să troneze pacea, bucuria, armonia, bunătatea, îndelunga răbdare, iubirea de frați și iubirea de oameni?

Fie ca această ocazie să constituie o piatră de hotar pentru fiecare dintre noi, cei prezenți aici, să constituie o schimbare radicală a vieții noastre. Să spunem fiecare Domnului în această clipă: „Da, Doamne, vreau să fiu ca Tine bun, blind și iubitor. Ajută-mi Tu!“

Și atunci ne vom încrede în El și-L vom lăsa să conducă El și viața noastră și viața Bisericii și toate lucrările ei, spre bucuria și mîntuirea noastră și spre slava Sa în toată veșnicia. AMIN!

M. T. Pârvan

— Din predica rostită vineri seara 12 XII 1975.

Hristos

Exemplul nostru de ascultare

De aceea, Domnul Hristos cînd a intrat în lume a spus: 'O, Dumnezeu! Singele taurilor și al țapilor nu poate să Te mulțumească, nu sînt pe placul Tău. De aceea Mi-ai dat un trup pe care să-l așez ca JERTFĂ PE ALTARUL TĂU“ (Ev. 10, 5—7. 10).

Este semnificativ faptul că prelegerea de față, ce coincide cu prezența noastră aici, la sediul Uniunii pentru lucrări de mare importanță pentru Biserica noastră, ne vorbește despre Hristos, ca exemplu suprem de ascultare. Prin studierea și aprofundarea vieții Răscumpărătorului nostru, noi slujitorii Săi, trebuie să învățăm cum să trăim și cum să lucrăm. Căci unul din scopurile pentru care El a luat asupra-Și natura noastră, a fost tocmai acela de a ne da o pildă de ascultare.

Pentru a înțelege mai bine măreția exemplului Său, să reținem

zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră. Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pămîntul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormîntul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrșise nici o nelegiuire și ni nu se gărise nici un viclesug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă

„Prin studierea vieții Domnului Hristos, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să învețe CUM SĂ TRĂIASCĂ ȘI CUM SĂ LUCREZE. Ei trebuie ca zilnic să se străduiască a trăi viața Lui“. — E. G. White

tabloul pe care evanghelistul Vechiului Testament, Isaia ni-l prezintă:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pămînt uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.“

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre,

pentru păcat va vedea o sămînță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mîniile Lui“. (Is. 53, 1—10).

În adevăr, viața Sa, s-a caracterizat printr-o nobilă și dezinteresată dăruire. Întreaga Sa viață n-a fost niciodată minjită de vre-un act egoist. Dacă ar fi răspuns cu o privire lipsită de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău... n-ar mai fi fost o ființă desăvîrșită, n-ar mai fi putut fi Mîntuitorul nostru.

Spiritul de îngîmfare de sine, de superioritate și lipsă de înțelegere și umilință divină, este contrar spiritului Domnului nostru Isus Hristos.

(continuare în pag. 21-a)

Cântarea lui Moise și a Mielului

„Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau : „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice ! Drepte și adevărate sînt căile Tale...“ (Apoc. 15,3).

Cântarea lui Moise și a Mielului, două imnuri ale unei experiențe comune, biruința asupra păcatului, imnul unor experiențe puternice cu Dumnezeu, al încercărilor și al definitivei rămîineri în Isus Hristos.

Cântarea biruinței lui Moise și imnul biruinței Mielului, Moise și Răscumpărătorul Isus Hristos, caractere de referință în istoria mîntuirii. Om și Dumnezeu cuprinși în lupta comună pentru biruința asupra păcatului, biruință asupra morții...

Mă găseam pentru a doua oară în biserica „Sfintelor Lanțuri“ din Roma, și priveam îndelung chipul lui Moise dăltuit în marmura rece de mîna și sufletul inegalatului artist al renașterii, Michelangelo. Trăsăturile puternice și severe îți dezvăluiau caracterul titanului credinței și al blîndeții plină de răbdare.

Privirea îmi căzu pe o tăietură în marmoră, tăietură lăsată acolo de dalta artistului, care terminîndu-și opera și privind-o, cuprins de simțămîntul realizării perfecțiunii îl lovi cu dalta rostînd : „Acum, vorbește!“ Și mi-am amintit atunci de cuvîntul altui mare titan al slujirii, de cuvîntul marelui apostol Pavel, care scriind bisericii din Corint spunea :

„Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră...“ (1 Cor. 10, 11).

Da, Moise ne vorbește și astăzi. Ca oameni ai credinței să plecăm inimile și să deschidem sufletul nostru spre a înțelege conținutul experiențelor cuprinse în cântarea lui Moise și a Mielului.

Viața și caracterul lui Moise sînt pentru noi exemple, lecții pe care sîntem chemați a le învăța și a le trăi căci ele au fost scrise pentru înțeleptirea noastră, pentru desăvîșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire.

Gîndul, solia unei cîntări, ne sînt transmise de textul melodiei așezat în strofe. Deși nu avem nicăieri textul acestor cîntări, am putea totuși urmări din relatările Scripturii, cuprinsul acestor experiențe.

Despre părinții lui Moise citim cele ce urmează :

„Un om din casa lui Levi (Amram) luase de nevastă pe o fată a lui Levi (Iochebed). Femeia... a născut un fiu. A văzut că este frumos și l-a ascuns trei luni. Ne mai putînd să-l ascundă, a luat un sicriș de papură, pe care l-a uns cu lut și cu smoolă ; a pus copilul în el, și l-a așezat între trestii, pe malul rîului. Sora copilului (Miriam sau Maria) pîndea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întîmple. Fata lui Faraon s-a pogorit la riu, să se scalde... Ea a zărit sicrișul în mijlocul trestiilor, și a trimis pe roaba ei să-l ia. L-a deschis... era un băiețuș care plîngea. I-a fost milă de el, și a zis : — Este un copil de al evreilor —. Atunci sora copilului a zis fetei lui Faraon : — Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile Evreilor, ca să-ți alăpteze copilul ?.

Du-te, i-a răspuns fata lui Faraon. Și fata s-a dus și a chemat pe mama copilului. Fata lui Faraon i-a zis : Ia copilul acesta, alăptează-l, și îți voi plăti... Copilul a crescut și ea l-a dus fetei lui Fa-

raon ; și el i-a fost fiu, i-a pus numele Moise (scos) ; — căci —, a zis ea, l-am scos din apă“. (Ex. 2,1-10 ; 6,20).

Despre mama lui Moise, Iochebed se spune că influența ei, a fost puternică și cu consecințe veșnice. Din punct de vedere spiritual, putem spune că „prin nici o altă femeie din lume, în afară de fecioara Maria, n-a primit lumea creștină mai multe binecuvîntări, ca prin Iochebed“. Cu cită bucurie a luat în brațele sale pe fiul ei pe care-l încredințase lui Dumnezeu și... Nilului. Și Dumnezeu i-a înapoiat fiul. Cred că în timpul celor trei luni cît l-a ținut ascuns, Iochebed s-a rugat, cum numai o mamă știe să facă acest lucru, mai ales că singurul lucru pe care pruncul îl știa, era... să plîngă și iar să plîngă. Cînd l-a încredințat Nilului, a făcut acest lucru plîngînd și rugîndu-se. Cu siguranță că ea s-a rugat nespuse de mult ca pruncul să nu plîngă, spre a nu fi descoperit. Maria care veghea de departe pruncul, cu siguranță că se ruga mereu. Cînd a văzut că suita fiicei lui Faraon se apropie de riu, s-a rugat ca să nu se oprească în locul unde era copilul și de asemenea ca micuțul să nu plîngă în acel moment. Dar, căile lui Dumnezeu, nu sînt căile noastre. Și adesea, rugăciunile noastre nu sînt în armonie cu planurile lui Dumnezeu. Cînd Hatșepsut, fiica lui Faraon, se îndreptă spre Nil, providența îi îndreptă pașii exact spre locul unde era copilul care... plîngea. Și pruncul cu lacrimile lui... cucerii pe prințesă, care-l socoti un dar al Nilului, luîndu-l sub ocrotirea ei.

Dumnezeu răspunde adesea cererilor noastre, nerăspunzînd rugăciunilor noastre după cum voim noi, ci după cum știe El. Și niciodată să nu judecăm căile lui Dumnezeu, căci arareori știm ce este mai bine pentru noi.

Și astfel Moise, ajunsese în familia imperială a Egiptului cu mari șanse a urca pe tronul faraonilor. Educat în toate disciplinele zilei, era nădejdea unei case domnitoare lipsită de urmași la tron în linie bărbătească.

Nu este greu a ne imagina faptul că în una din acele zile, Iochebed, doica și mama lui Moise veni să-și vadă fiul. Moise o luă cu el și-i arătă toate splendorile palatului imperial. Clădiri uriașe, grădini uimi-

toare, bogăția și luxul ce se lăfăiau pretutindeni, darurile ce se revărsau din toate părțile imperiului, au fost înfățișate acestei „umile sclave“ ce-i dăduse viață. Odată terminată această privești, Iochebed îl călăuzi pe Moise, sus pe zidurile cetății și de acolo îi arătă priveștița colibelor de lut unde neamul ei și „al lui“ trăia în cea mai neagră sclavie, și supuși celor mai crude apăsări. Și acolo, poate pentru ultima dată, Iochebed îi reaminti lui Moise chemarea și menirea lui în lume. „Nu uita, Dumnezeu a făgăduit poporului Său, eliberarea din sclavie. Nu cumva, tu ești cel pe care Iehova îl va folosi pentru această lucrare? Privește la frații tăi și nu uita că ești unul dintre ei, și... poate... pentru lucrarea și momentul acesta ești aici!“.

Sub povara realităților, mamă și fiu, au coborât în cetate și s-au despărțit...! La câțiva timp după această întâlnire, fu chemat în taină la Faraon. Acesta privi îndelung la el și-i zise: „Te-ai făcut un adevărat bărbat. Ești puternic și excelezi în toate disciplinele. Armata, curtea și poporul te cunosc. „Eu... și un oftat prelung se smulse din pieptul acestui monarh, „n-am nici un băiat să-mi urmeze la tron. Ci, prințesa Hatșepsut îmi va urma la tron. Zeii mi te-au dăruit. Însă... ești evreu! Ca să poți sui pe tronul Egiptului, trebuie să consimți să devii fiul fiicei mele. Să renunți la neamul tău și să devii moștenitorul tronului Faraonilor. Dar... pentru aceasta trebuie să consimți de bună voie. Alege... hotărăște!“ O tăcere grea, apăsătoare se lăsă peste amindoi și minulele deveneau excesiv de lungi. Într-un târziu se auzi un categoric: NU, NU POT. Cel mai sublim răspuns ce s-a dat vreodată. Cei doi, s-au despărțit pentru a nu se mai întâlni niciodată — Și apostolul Pavel eternizează acest moment când spune:

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu“ (Ev. 11, 24-25).

— Am putea consemna aici prima strofă a cîntării lui Moise, a cărei solie este: HOTĂRÎREA.

Să nu uităm niciodată că hotărârile noastre sînt componente ale destinului nostru. Adesea drumurile vieții noastre spirituale se despart... Ajungem la răscruce de drumuri.

Hotărîrea cea bună luată cu Dumnezeu, acceptînd necondiționat darul puterii Sale transformatoare prin lucrarea lăuntrică a Duhului Sfînt, constituie calea prin care putem ajunge a avea un caracter creștin, vrednic de a sta înaintea tronului lui Dumnezeu.

— Solia celei de a doua strofe a cîntării lui Moise, am putea s-o numim: RĂBDAREA, PACIENȚA, de a pași totdeauna la porunca lui Dumnezeu, încadrîndu-ne planului Său. Din nefericire, la începutul activității sale, Moise își pierdu răbdarea. Astfel citim:

„În vremea aceea, Moise crescînd mare, a ieșit pe la frații săi, și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean, care bătea pe un Evreu, unul din frații lui. S-a uitat în toate părțile, și, văzînd că nu este nimeni, a omorît pe Egiptean și l-a ascuns în nisip. Faraon a aflat ce se petrecuse, și căuta să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon, și a locuit în țara Madian“ (Ex. 2, 11. 12. 15).

Moise trebuia să învețe lecția răbdării și s-o învețe așa de bine. Încît să devină cel mai blind și cel mai răbdător om. Pentru aceasta Dumnezeu l-a trimis la oi și pazruceci de ani a fost elev în școala răbdării.

Cineva care a trăit în mijlocul oilor spunea că este un lucru zadarnic să ajungi să-ți pierzi răbdarea cu ele. N-are nici un sens. Poți să țipi la ele, nu vei reuși nimic. Poți să argumentezi în fața lor de ce un lucru este mai bun ca celălalt. De vrei să te lupți cu ele, degeaba. Cu oile, trebuie să procedezi altfel. Trebuie să le cîștigi încrederea și apoi, mergînd înaintea lor să le poți conduce în mod pașnic. Căci dacă una o ia razna, și altele vor merge după ea; dacă o lași singură, animalele de pradă o vor sfîșia!

Iată pentru ce Moise trebuia să învețe bine lecția răbdării. De fapt, răbdarea este una dintre caracteristicile de seamă ale sfinților. Astfel citim:

„Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (Apoc. 14, 12).

„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit“ (Ev. 10,36).

„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, pînă la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pămîntului, și o așteaptă cu răbdare, pînă primește ploaia timpurie și tîrzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape“ (Iacob 5, 7-8).

Răbdarea însemnează a rămîne calm, curajos în împrejurări deosebite; fii răbdător cu alții, cu cei de lingă tine, ai paciență chiar în relațiile tale cu Dumnezeu și față de modul în care El dirijează evenimentele și istoria propriei tale vieți. „Căci avem nevoie“ de răbdare și îndelungă răbdare. Și toți cei care doresc să cînte la marea de cristal cîntarea lui Moise, trebuie să se desăvîrșescă aici în școala răbdării și aceasta este, în mod deosebit valabil, pentru noi slujitorii lui Dumnezeu.

— Solia celei de a treia strofă a cîntării lui Moise, solie ce se cuprinde în experiența celor mîntuiți, vorbește despre: DISPOZIȚIA DE A FACE EXACT CEEA CE DUMNEZEU NE CERE A FACE.

„...Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc... Domnul a zis: Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt... Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Izrael“. (Ex. 3,2. 7.10).

Capitolul trei și patru din cartea Exodului, ne înfățișează strădania lui Moise de a-și declina chemarea pe care Dumnezeu i-o adresa. El argumentează astfel:

„Cine sînt eu, ca să mă duc la Faraon?“

„Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu, Ci vor zice: Nu ți s-a arătat Domnul“.

„Ah, Doamne, eu nu sînt un om cu vorbirea ușoară... Căci vorba și limba mi-este încurcată“.

„Moise a zis: Ah, Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți“ (Ex. 3,4).

Privind de pe poziția noastră, de astăzi, am putea spune că Moise a împins unele lucruri prea departe, încît „Domnul S-a minia pe Moise“.

„Domnul a zis: Ce ai în mină? El a răspuns: Un toiag. Domnul a zis: Aruncă-l la pămînt, El l-a aruncat la pămînt, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: Intinde-ți mîna, și apucă-l de coadă.

El a întins mâna și l-a apucat ; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui" (Ex. 4).

Comentatorii ne spun că șarpele de care Moise fugea, era unul dintre cei mai veninoși șerpi ai pustiei. Cine a studiat puțin aceste viețuitoare, știe că atunci când vrei să prinzi un șarpe, nu-l apuci niciodată de coadă, căci atunci se poate ușor întoarce și te mușcă. Șarpele trebuie apucat de cap. Cu toate acestea, Dumnezeu îi porunci să-l apuce de coadă. Și Moise n-a spus nimic. El a executat exact așa cum i-a poruncit Domnul. Ca și Naaman care trebuia de șapte ori să se cufunde în apa Iordanului, la fel și el, se opri din fuga lui, se întoarse și apucă șarpele de coadă cum i-a poruncit Domnul ! Și șarpele se prefăcu la loc în toiag, care fu prefăcut de Dumnezeu într-o sursă a puterii miraculoase.

Fie ca cerul să ne ajute tuturor, ca în lucrarea mântuirii și chemării noastre, să ascultăm „în totul, totul tot” de cuvântul și sfaturile cerului. Căci dacă Domnul și Mîntuitorul nostru preciza adesea : „Căci n-am venit să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” cu atât mai mult noi, avem nevoie să ne supunem aceleiași puteri și voințe.

— Solia celei de a patra strofă din cîntarea lui Moise, ne vorbește despre : „CREDINȚA DE A INCERCA IMPOSIBILUL”.

Am citit despre cineva, care în timpul celui de-al doilea război mondial, fiind invalid a deschis un mic atelier de reparații auto. Era un specialist în meseria lui. Pe firma sa el a scris : „Imposibilul... astăzi. Mîine... ce este posibil”.

Adesea și-n viața credinței noastre lucrurile se prezintă la fel. În viața și activitatea lui Moise imposibilul se cerea realizat imediat.

„Poporul stătea acolo, chinuit de sete, și cîrtea împotriva lui Moise. El zicea : — Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre ?

„Moise a strigat către Domnul, și a zis : — Ce să fac cu poporul acesta ? Încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre”.

„Domnul a zis lui Moise : — Trece înaintea poporului... Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stîncă Horebului ; vei lovi stîncă, și va țîșni apă din ea, și poporul va bea !. Moise a făcut așa în fața bărbaților lui Israel” (Ex. 17,3-6).

Apă din stîncă ! Cine credea ca în mijlocul pustiuului arzător, apa să țîșnească dintr-o stîncă masivă ? Dumnezeu transformă adesea imposibilul în realitate. De cîte ori nu este necesară această intervenție divină în viața și activitatea noastră spirituală. De cîte ori nu avem nevoie de acea credință care să încerce chiar imposibilul. Avem noi oare suficientă credință în Dumnezeu mîntuirii noastre pentru a crede că El va aduce la îndeplinire tot ceea ce El a făgăduit ? Necesitatea experimentării acestei solii conținută în cîntarea lui Moise și a Mielului să ne determine a înălța ruga smerită, dar arzătoare a ființei noastre : „Doamne, mărește-ne credința”.

— Strofa a cincea a acestei minunate cîntări, ne-ar putea vorbi despre : **CURAJ PENTRU ADEVĂR.** Curajul de a sta totdeauna de partea adevărului, chiar în împrejurări mai puțin prielnice, așa cum găsim în experiența lui Moise :

„Poporul, a văzut că Moise zăbovește să se pogoare de pe munte, s-a strîns în jurul lui Aron, și i-a zis : — Haide, fă-ne un Dumnezeu care să meargă înaintea noastră ; căci MOISE, OMUL ACELA... nu știm ce s-a făcut... și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis : — Israele ! Iată Dumnezeu tău care te-a scos din țara Egiptului”...

„Domnul a zis lui Moise : — Scoală-te și pogoară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului — s-a stricat... Aron a răspuns... — Să nu se aprindă de mine Domnul meu ! Tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis : — Fă-ne un Dumnezeu... Eu le-am zis : — Cine are aur, să-l scoată ! — Și mi l-au adus ; l-am aruncat în foc, și din el a ieșit vițelul acesta” (Ex. 32).

El care avuseseră ocazia să fie martori ai manifestării divine în mijlocul lor, care au trecut prin mare ca pe uscat ; care au băut apă din stîncă, cît de repede au uitat ei, atît pe Dumnezeu care S-a manifestat prin minuni în mijlocul lor, cît și pe Moise, despre care cu falsă naivitate spuneau : „Nu știm ce s-a făcut... Moise acela !” Aron, în loc să aibă tăria recunoașterii realității, rostea lipsit de responsabilitate : — Mi-au adus aurul ; l-am aruncat în foc ; a ieșit acest vițel”.

De cîte ori nu încercăm a ne convinge pe noi înșine că scăde-

rile noastre, lipsurile sau chiar căderile noastre, au explicații plauzibile, în afară de noi și inerente ființei noastre nedesăvîșite. De cîte ori nu scuzăm păcatul din noi. Dar cît de minunat este să poți spune împreună cu proorocul Daniel :

„Noi am păcătuit... am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale... Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine... să ni se umple fața de rușine, nouă tuturor... pentru că am păcătuit împotriva Ta” (Dan. 9,4-8). Admirăm, nu curajul, ci mărturisirea lui Pavel ce izvora dintr-o convingere lăuntrică, reală.

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvîntul, care zice : — Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu” (1 Tim. 1,15).

— Să pătrundem acum în însemnătatea soliei celei de a șasea strofă a cîntării lui Moise, pe care am putea s-o denumim : „DRAGOSTEA FAȚĂ DE POPORUL LUI DUMNEZEU”.

Este uimitor să constanți că nu găsim în Vechiul Testament nici o ocazie în care cineva să rostească un cuvînt de mulțumire la adresa lui Moise, pentru actele sale de sacrificiu. Nici un cuvînt bun, de apreciere. În schimb, numai critici, nemulțumiri, murmurări, amenințări cu pumnii, scrișniri de dinți a amenințare... **CE POPOR IUBITOR !** Să urmărim cîteva dintre aceste manifestări.

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii, și iată că Egiptenii veneau după ei... Ei au zis lui Moise : 'Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie ? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt ?'” (Ex. 14,10-11).

„... poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis : 'Dă-ne apă să bem ! Moise le-a răspuns : 'Pentru ce căutați ceartă cu mine ? Pentru ce ispițiți pe Domnul ?... Moise a strigat către Domnul, și a zis : 'Ce să fac cu poporul acesta ? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre (Ex. 17,2,4).

„Maria și Aron au vorbit împotriva lui Moise... și au zis : 'Oare numai prin Moise vorbește Domnul ? Nu vorbește oare și prin noi ?' (Num. 12,1-2).

„Toți copiii lui Izrael au cîrțit împotriva lui Moise și Aron și toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre...” (Num. 14,2.10).

Acesta este tabloul recunoștinței poporului Iudeu față de Moise. Față de acest bărbat care-și închinase toată viața salvării poporului Izrael și fericirii lui. Atît de nerecunoscător era, încît Dumnezeu spuse lui Moise :

„Eu văd că poporul acesta este un popor tare încăpăținat. Lasă-mă să-i nimicesc și să le șterg numele de sub ceruri ; iar pe tine te voi face un neam mai puternic și mai mare la număr decît poporul acesta” (Deut. 9,13-14).

Poate că dacă eu aș fi fost în locul lui Moise aș fi spus Domnului : „Drepte și adevărate sînt căile Tale Doamne și judecata Ta este dreaptă. Fă cum ai zis, pentru că drept este ceea ce ai hotărît”. Mai ales că Dumnezeu îl asigurase că el și „familia” lui se va bucura de un privilegiu deosebit. Așa era firesc. Dar Moise, Moise iubea nespus de mult acest popor. Se identificase cu el. Era sensul vieții lui. De aceea găsi putere să spună Domnului :

„... Poporul acesta a făcut un păcat foarte mare ! Si-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul ! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o” (Ex. 32,32). Cu alte cuvinte, ce-mi folosește să fiu un neam mare, dar fără ei ? Nu ! Și Moise puse condiții lui Dumnezeu. Ori îi ierți și pe ei, ori mă pedepsești și pe mine. Ce om minunat. Numai un caracter uriaș, a putut face acest lucru. Să iubești pe fratele tău, să iubești turma peste care te-a pus Dumnezeu păzitor, chiar atunci cînd te disprețuiește, atunci cînd te urăște.

Stimați frați conlucrători ! Sîntem chemați, avem menirea de a manifesta iubirea noastră față de poporul lui Dumnezeu, și de cauza Lui, chiar atunci cînd aceștia nu ne iubesc, în ciuda a ceea ce ei ne-au făcut, poate. Despre Domnul nostru Isus Hristos ne este spus că iubind pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt. Și El ne spune : „Pildă v-am dat, să faceți și voi ceea ce am făcut Eu”.

— Solia cuprinsă în cea de a șaptea strofă ne vorbește despre — CREDINȚA DE A PĂȘI ÎNAINTE LA PORUNCA LUI DUMNEZEU. Iată-i, popor și conducător

ajunși la hotarul Pămîntului Făgăduinței. Solia acestei părți a cîntării lui Moise este categorică și universal valabilă.

La hotarele Canaanului, Domnul dispune ca Moise să trimită niște „iscoade” în țara Canaanului. „Vedeți”, le-a spus Moise acestora, „cum este țara, cum este poporul, cum sînt cetățile și cum este pămîntul țării, gras sau sterp”.

Raportul acestora confirmă cuvîntul făgăduinței divine, căci, spuneau ei „cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele...” dar... și acest „dar” a cîntărit prețul a patruzeci de ani de peregrinare în pustiu și nimicirea unei generații, care s-a speriat de cetățile întărite și de fiii lui Anac și n-a dat ascultare Cuvîntului lui Dumnezeu, care le poruncea să meargă înainte și să ia în stăpînire țara. Atît de nehibzuită le-a fost împotrivirea încît... au zis unul altuia : „Să ne alegem o căpetenie, și să ne întorcem în Egipt” (Num. 14,4). Iar la eforturile pe care Moise, Aron, Iosua și Caleb le depuneau pentru a determina poporul să pășească înainte la porunca Domnului, raportul Sf. Scripturi ne spune că „toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre”.

Ei n-au învățat lecția încrederii în Dumnezeu. S-au temut pentru viața lor și au uitat că printre cauzele pentru care mulți vor rămîne în afara veșniciei, Sf. Scriptură categorisește și pe „fricoși” (Apoc. 21,8). S-au temut pentru că nu aveau încredere în Dumnezeul mîntuirii lor. Aceasta era cea de a zecea rebeliune a lor împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise, de la data plecării din robie. Și toți, au plătit tribut neascultării lor și n-au văzut țara în care Dumnezeu jurase că le-o va da.

Sînt și astăzi mulți printre oamenii credinței, care găsesc o mare greutate în a face un lucru numai așa cum a poruncit Dumnezeu. Unii, consideră că Biserica, sau conducerea ei, merge prea încet, sau deloc și se consideră chemați a face ceea ce serva Domnului numește ca fiind acțiunea de a merge „înainte îngerului”. De a nu merge în pas cu toată Biserica. De a nu păși la porunca lui Dumnezeu. Poziția acestora nu este mai bună ca a „generației pustiuului”. Poate că Dumnezeu îngăduie

să trecem prin experiența pustiuului, pentru că nu sîntem gata a merge înainte... numai la porunca lui Dumnezeu, pentru împlinirea responsabilității ce ne revine înaintea lui Dumnezeu. Nici înainte, nici în urmă. Extremele sînt la fel de neindicate. Sîntem însă datori ca în liniște și încredere, să mergem împreună cu Biserica spre împlinirea mandatului și chemării noastre „LA PORUNCA LUI DUMNEZEU” și nu după închipuirile sau ambițiile cuiva.

— Ne apropiem de încheierea studiului nostru și am dori să ne oprim puțin asupra soliei din cea de a opta strofă a Cîntării lui Moise, pe care am putea s-o intitulăm :

ASCULTAREA.

De data aceasta, ascultarea nu vizează poporul. Ascultarea vizează acum pe Moise, pe conducători. Pe noi ca păstori ai turmei lui Dumnezeu. Căci nimeni din mijlocul nostru nu-și poate permite să se comporte, „cum vrea” ignorînd principiile organizatorice și de credință ale Bisericii al cărui slujitor este. Nimeni nu poate imprima concepțiile sale Bisericii, ci el trebuie să se lase modelat de cuvîntul și organizația Bisericii lui Dumnezeu. Orice eludare a acestui adevăr, nu aduce binecuvîntare asupra celui în cauză.

Din nou Moise și poporul se găsesc în conflict. Episodul este cu-

noscut sub denumirea „Apele de la Meriba“. Din nou adunarea poporului rămâne fără apă. Din nou s-au răscolat împotriva lui Moise și a lui Aron. Moise a căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu. . . Și Dumnezeu i-a zis : „Ia toiagul, și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aron. SĂ VORBIȚI stîncii acesteia în fața lor, și ea va da apă“ (Num. 20,6.8). Raportul biblic ne înfățișează însă un lucru de necrezut. Astfel citim :

„Moise și Aron au chemat adunarea înaintea stîncii și Moise le-a zis : „Ascultați răsvrățiților ! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stîncă aceasta ?“

Și toiagul pe care-l avea în mîna șuieră în aer și stîncă fu cu mînie lovită de două ori. Din stîncă izvorî... apă !

Dar... Domnul le zise : „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau“ (Num. 20,12). Dumnezeu spuse în mod clar : „Vorbiți stîncii“. Moise, își pierdu răbdarea. Anii de încercări în fruntea poporului care întotdeauna era gata să-l nimicească, îi slăbi puterile. El nu ascultă porunca expresă a lui Dumnezeu și lovi stîncă. Dumnezeu dădu poporului apă, pentru a nu cauza suferinți inutile și a nu face să dispară încrederea în Dumnezeu. Simbolul însă fusese nimit. Vorbind despre apa ce curgea din stîncă, apostolul Pavel spune : „Toți au băut aceeași băătură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stîncă duhovnicească, ce venea după ei ; și STÎNÇA ERA HRISTOS“ (1 Cor. 10,4).

Domnul Hristos a fost o singură dată „lovit“, zdrobit pentru fărădelegile noastre (Is. 53). de aceea stîncă, ce simboliza pe Hristos, trebuia lovită numai într-o singură împrejurare. De data aceasta, Moise trebuia să vorbească stîncii, să se adreseze Stîncii — Hristos, și El avea să le dea apă din belșug, și aveau să primească apă din izvoarele vieții, căci Hristos era cel care cu mult mai tîrziu avea să spună femeii Samaritence de la fîntîna lui Iacob :

„Dar oricui va bea din apă, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete ; ba încă apă, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țîșni în viața veșnică“ (Ioan 4,14).

Pentru neascultarea sa, Moise a plătit un greu tribut. Dumnezeu cere din partea fiecăruia o ascultare deplină. Și Moise n-a făcut excepție. Sf. Scriptură abundă în exemple în care se demonstrează faptul că sintem datori a asculta „în totul totului tot (Deut. 18,13) de Domnul Dumnezeu. Cain și Abel ; Nadab și Abihu, Uza, Saul și alții, arată că în adevăr „Domnul... nu ține pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea“ (Num. 14,16). Ascultarea, este lecția cea mare pe care trebuie s-o învățăm cu toții.

Referindu-se la poziția lui Dumnezeu față de vina lui Moise, cineva spunea astfel :

„Din cauza acestui fapt și anume, că pentru un lucru de nimic, Dumnezeu nu îngădui lui Moise să intre în Țara Făgăduinței, cu toate insistențele acestuia, nu-L mai pot iubi pe Dumnezeu cu o dragoste creștină. Un Dumnezeu trebuie să fie mărinos... iubitor“.

N-a iubit oare Dumnezeu pe Moise ? Putem spune lucrul acesta ?

Este adevărat că Dumnezeu n-a putut trece cu vederea păcatul nici chiar la Moise, despre care El, Dumnezeu mărturisea :

„Ascultați bine ce vă spun ! Cînd va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui... Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise... Eu îi vorbesc gură către

gură, mă descopăr lui... el vede chipul Domnului...“ (Num. 12).

Hotărîrea lui Dumnezeu nu înseamnă că nu l-a iubit. Din contră. Apostolul Iuda ne spune că : „Arhanghelul Mihail, cînd se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise...“ (Iuda 9).

În adevăr, Dumnezeu nu poate socoti pe cel vinovat, drept nevinovat și pedepsește fărădelegea și Moise, pentru că n-a slăvit pe Dumnezeu, n-a ascultat, a trebuit ca pe muntele Nebo, fără să pună piciorul în Canaan, să moară...

— În acest punct, ajungem la ultima strofă a cîntării, care ar putea fi intitulată : SUPUNERE FAȚĂ DE VOINȚA LUI DUMNEZEU.

Nici lui Moise nu i-a fost ușor ! Ca-n totdeauna s-a îndreptat către Dumnezeu rugîndu-L :

„Stăpîne Doamne... Lasă-mă, Te rog, să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul“ (Deut. 3,24.25).

Aici avem primul caz din Sfintele Scripturi în care Dumnezeu cere unui om să nu se mai roage. Dumnezeu spune :

„Destul ! Nu-mi mai vorbi de lucrul acesta“ (Deut. 3,26). Rugăciunea unui om n-a mai putut fi ascultată, pentru ca un popor întreg să poată fi învățat lecția ASCULTĂRII.

Dar să reținem cu toții spiritul lui Moise. Datorită vinei lui, i-a

HOTĂRÎREA Nr. 4

Față de mulțimea binecuvîntărilor revărsate de cer asupra noastră ca Biserică a Sa — păstrînd pacea țării noastre și prosperitatea ei, liniștea și unitatea bisericii Sale și credincioșia slujitorilor și a tuturor fiilor și fiicelor Sale,

Cu bucurie și profundă recunoștință aducem mulțumiri lui Dumnezeu rostînd împreună cu David :

„Binecuvîntat să fii Tu din veac în veac, Doamne... A ta este... mărirea, puterea și măreția, vrednicia și slava... De la Tine vine bogăția și slava, ... în mîna Ta este tîria și puterea, și mîna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile.

„Acum, Dumnezeul nostru, Te lăudăm, și preamărim Numele Tău cel Sfînt“ (1 Cron. 29,10-13).

Ne reconsacrăm chemării divine pentru a sluji cu credincioșie lui Dumnezeu, Bisericii și aproapelui, rugînd pe Cel Atotputernic să ne boteze pe toți cu binecuvîntarea Duhului Său cel Sfînt în ploaia țîrzie.

Adunarea votează în unanimitate această hotărîre cîntînd înaintea lui Dumnezeu cîntarea nr. 15 : „Mulțumiți lui Dumnezeu că bun e“.

fost luată bucuria pentru care își închinase toată viața. Dumnezeu s-a mîniat pe el. I-a interzis a se mai ruga Lui pentru acest lucru. Dar nici o atitudine de răzvrătire nu s-a văzut la el. Nici un cuvînt de reproș. Citiți versetele 23-26 din cap. 3 din Deuteronomul, spre a intui atitudinea și lucrarea din glasul lui Moise. De asemenea și supunerea ce se degajă din relatarea retrospectivă a acestui mare bărbat al lui Dumnezeu. Supunerea față de voința lui Dumnezeu este esențială pentru mîntuirea și slujirea noastră. El supuse lui Dumnezeu totul și Dumnezeu... îl sculă la viață, căci, El, „avea în vedere ceva mai bun” pentru Moise. Și după aproximativ 1300 de ani, pe Muntele schimbării la față, el însoți pe Ilie în convorbirea lor cu Mîntuitorul, mai înainte de moartea ispășitoare a Acestuia.

Alegerea și credințioșia lui Moise, a fost astfel onorată de cer.

Există o mare asemănare între Moise și Domnul Hristos. Așa se face că cei mîntuiți vor cînta la tronul cerului, pe marea de cristal, cîntarea lui Moise și a Mielului.

Domnul Hristos, a lăsat și el pentru un timp tronul Tatălui și slava cerului și a înțeles să sufere pentru mîntuirea celui păcătos. Pentru aceasta, El a devenit una cu noi, asemănîndu-Se nouă, dar... „fără păcat”.

Pentru dragostea ce ne-a purtat-o (Ioan 3,16), El suferi nespus. „Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El... El suferințele noastre le-a luat asupra Lui... era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți”. Is. 53.

El a avut o credință neclintită în lucrarea mîntuirii și în Tatăl Său, ascultînd în totul de El. „Căci”, spunea El, „n-am venit să fac voia Mea, ci voia Tatălui Meu care este în ceruri”.

A fost îndelung răbdător, iar „cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Is. 53,7).

Domnul Isus S-a supus totdeauna voiei Tatălui Său, chiar și atunci cînd era vorba de propria Sa viață. El se rugă Tatălui spunînd: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu” (Luca 22,39-46).

El a iubit pe ai Săi, care erau în lume și... i-a iubit pînă la capăt, chiar dacă acest capăt al iubirii Sale față de noi a fost marcat de crucea Golgotei.

Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Moise, El este gata și dispus a face pentru toți cei ce cred și pentru noi ca slujitori ai Săi. Un astfel de caracter este lucrarea Duhului Sfînt în viața noastră.

Sîntem noi, slujitorii lui Dumnezeu, gata de a veni înaintea cerului în rugăciune, spre a cere lui Dumnezeu ca El să ne împuternicească a lua hotărîrea de a accepta planurile pe care Dumnezeu le are cu fiecare dintre noi? De a-L ruga să rămînem totdeauna în cadrul învățăturilor Sale și a organizației Bisericii Sale? Ca El să dezvolte în noi, răbdarea și sfințirea necesară desăvîrșirii noastre? Ca Dumnezeu să ne ajute a face în totul totulul tot după Cuvîntul Său, ajungînd a fi și noi între cei ce vor cînta „Cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului”?

Să rostim atunci cu toții împreună cu vizionarul de pe Patmos:

„Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor” (Apoc. 15,3).

*) Predică rostită la ora de rugăciune din ziua de 14 dec. 1975.

Hristos

EXEMPLUL NOSTRU DE ASCULTARE

(urmare din pag. 15-a)

Lupta aceasta între firesc și spiritual, între bine și rău, se repetă în cuprinsul inimii fiecărui credincios.

Hristos... a biruit! Ce l-a ajutat oare în cîștigarea biruinței? Iată ce spune Cuvîntul inspirat:

„Legătura cu Dumnezeu; Rugăciunea și Sprijinirea pe Cuvîntul scris”:

Ceea ce a ajutat pe Mîntuitorul în obținerea biruinței asupra păcatului, ne poate ajuta și pe noi, căci atunci cînd credinciosul primește pe Hristos în inima și viața sa, el primește și puterea de a trăi viața Domnului Hristos.

Dar pe El, pe Fiul lui Dumnezeu l-a costat mult această biruință. El a trebuit să suporte despărțirea de Tatăl și trăirea în acest acoperămint al trupului omenesc, fără însă a păcătui!

Dar pe noi, pe noi ca slujitori ai Săi, ce ne-a costat? Am făcut noi oare totul pentru a cîștiga pe Hristos, așa cum a putut spune marele apostol Pavel? (Filip. 3, 7-8).

Slujitorii lui Dumnezeu n-ar trebui să uite niciodată lucrarea și responsabilitatea lor. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu n-ar trebui să facă nimic care ar minji sau minimaliza lucrarea sa sfințită.

Să ne străduim deci a ne identifica cu Domnul Hristos, cu Răscumpărătorul nostru. Să ne străduim a trăi și a lucra pentru El și asemenea Lui. Fie ca viața fiecăruia dintre noi să fie o împlinire a ceea ce se spune despre Domnul Hristos și anume: „Singura lege a vieții Sale, era de a împlini voința Tatălui Său”. Facă Bunul Dumnezeu ca și noi, în lucrarea chemării noastre să facem voia Celui care ne-a chemat a-I sluji cu credințioșie, de a sluji adevărului și aproapelui nostru. Să nu uităm Cuvîntul pe care serva Domnului ni-L spune: „Mîntuitorul cere de la noi să luăm seama la felul în care dăm mărturie despre El. Iar ca slujitori ai Evangheliei să nu uităm niciodată lucrarea și responsabilitatea noastră pentru care ne reconsacram cu toții astăzi.

D. POPA

— Rezumatul predicii din Sabat de dimineață.

Impresii

O pace solemnă, atmosferă plăcută, unitate și iubire frățească, rugăciuni puternice ce s-au înălțat la cer, iată ce a caracterizat Adunarea Electivă a Uniunii. Chiar de la început s-a făcut simțită prezența lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care a condus și împărțit slujbele, după voia Sa. (1 Cor. 12,11).

Ca unul care am activat pe ogorul Evangheliei 40 de ani, ca pastor și președinte de Conferință reales de trei ori, am participat la multe adunări de felul acesta. De data aceasta însă, am rămas adânc impresionat de felul cum au decurs lucrările. În mod liniștit, în ordine, în unanimitate de voturi, fără șovăire, protest, sau contestații. O așa lucrare în asemenea condiții nu s-a mai petrecut și desigur nu s-ar fi putut realiza fără asistența și ajutorul Duhului Sfânt.

Momentele trăite ne amintesc de construirea faimosului templu al lui Solomon. Nu s-a auzit nici o vociferare; nici o șovăire, nici o nemulțumire și nici un zgomot; pietrele fiind pregătite din carieră, fiecare pentru locul ei. Oamenii lui Dumnezeu au lucrat cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu. Asemănător s-au petrecut lucrurile și aici. Omul potrivit la locul potrivit.

Așa au decurs lucrurile la această Adunare Generală a Uniunii. A fost impresionant când s-a solicitat votul pentru noul președinte al Uniunii, o masă de oameni s-au ridicat, delegații votând prin ridicarea în picioare. Un vot unanim, fără nici o contestare, parcă ar fi fost un singur om, și un singur vot.

Rețin momentul solemn când fr. Popa, noul președinte ales, într-un mod emoționant a cerut de la Dum-

De la Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe 14 decembrie 1975

nezeu înțelepciune pentru servire și a asigurat adunarea delegaților că va lucra cu toată ființa sa pentru prosperitatea Bisericii, pentru unitatea frățească și păstrarea organizației în Biserică.

Cuvântul pe care reprezentantul Departamentului l-a rostit, mi-a umplut inima de bucurie. Recunoașterea faptului că Biserica noastră își duce viața ei religioasă — în liniște, în legalitate și în armonioasă colaborare este semnificativ — Rog pe Bunul Dumnezeu ca să rămânem mai departe oameni ai păcii, ai organizației și ai colaborării, neîngăduind nimănui a strica ceea ce s-a realizat cu rugăciune și stăruință.

Modul armonios cum au decurs lucrările, ne lasă impresii memorabile. Bunul Dumnezeu să ajute ca Biserica Sa, să urmeze îndemnul Sfintei Scripturi, și să trăiască și să mijlocească cu dragoste pentru conducătorii, pe care Dumnezeu i-a pus.

Alexe Nicolae
Pastor pensionar

Mulțumesc cerului pentru harul pe care l-am avut de a fi delegat la cea de a IX-a Sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii. Ca slujbaş mai vechi în Comunitatea din care fac parte, am avut

ocazia să particip ca delegat și la lucrările Adunărilor Generale din 1955 și 1967. Faptul că lucrările acestei sesiuni s-au ținut la încheierea săptămânii de rugăciune din acest an, a contribuit la atmosfera plăcută spirituală și de mare responsabilitate ce a dominat aceste lucrări.

În tot ce s-a făcut am văzut mâna lui Dumnezeu la lucru. Ne-am convins, odată mai mult că atita vreme cât rămânem la organizație, cât manifestăm un spirit creștin de respect față de rînduiele bisericii și respect față de noi înșine și de demnitatea de fii ai lui Dumnezeu, respirăm atmosfera cerului.

M-a impresionat momentul votării președintelui Uniunii. Ca unul singur, ne-am ridicat cu toții în picioare. N-am făcut-o atit de mult pentru persoana în sine a fratelui Popa, ci din respect față de Organizația Bisericii și ca mulțumire la adresa lui Dumnezeu înaintea căruia ne-am ridicat de fapt. Este gândul pe care nu trebuie să-l uităm niciodată. Respectind Conducerea Bisericii la toate nivelele ei, manifestăm respect față de Biserică, față de organizație, față de Dumnezeu.

Am rămas profund mișcat de cuvântul D-lui Director Puiu, reprezentantul Departamentului Cultelor la aceste lucrări. Dinsul a dat o frumoasă apreciere felului liniștit, organizatoric și disciplinat în care s-au desfășurat lucrările. Felicitînd pe noii slujbași ai Uniunii le-a spus să reprezinte cît mai bine pe toți credincioșii bisericii și interesele lor. Mă bucură armonioasa colaborare a Bisericii noastre cu organele Autorității de Stat, după cuvîntul Scripturii și datorita noastră.

Spun și eu împreună cu profetul Habacuc : „Insuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne!” (Hab. 3,2 p.d.).

Domnul să fie lăudat pentru felul minunat în care El a lucrat.

Saioc Marin

prezbiter Comunitatea A.Z.Ș. București — Belu

Iubitorul nostru Tată ceresc, în harul și bunătatea Sa, ne-a oferit ocazia întâlnirii cu El și unii cu alții, ca să ne apropiem de El în câință, deplină consacrare, recunoștință, rugăciune și laudă. Am trăit clipe de înălțare spirituală, când sufletul nostru repeta fără-necetare convingerea psalmistului : „Căci mai mult face o zi în curțile Tale decît o mie în altă parte“.

„Aș vrea să locuiesc pe vecie în cortul Tău...” Ps. 84,10 p.p. ; 61,4.

Au fost zile în care, repauzându-ne în brațele iubirii divine, inimile noastre au fost inundate de lumină.

Pentru noi, elevii Seminarului Teologic, această ocazie a fost o lecție de „Organizație bisericească”. Dar mai mult decît atît : o lecție cu demonstrații pe viu despre Providența lui Dumnezeu, despre felul deosebit cum conduce El Biserica Sa, atunci cînd ea consimte să colaboreze întru totul cu Cel care este „capul”, atunci cînd El este invitat să prezideze întîlnirile noastre. „La orice adunare, la care participăm, rugăciunile noastre trebuie să se înalțe către Dumnezeu, chiar în acest timp să dea sufletelor noastre zel și ploaie spirituală. Comunicarea Spiritului Sfînt cu comunitatea ne este prezentată atît de încurajator de către profetul Zaharia : „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul Oștirilor!” Zah. 4,6 u.p.

A fost o lecție despre atmosfera cerească, venită ca răspuns la cererile celor care simt povara sufletelor. O lecție despre modestie

și smerenie, despre simțămîntul nevredniciei exprimat nu odată prin lacrimi și mărturisire.

Am simțit puterea rugăciunilor înălțate pentru scumpul nostru frați în Hristos, cărora Domnul le-a încredințat slujbe de răspundere în Biserica Sa. Altfel cum ne-am explica termenul „unanimitate”, mereu folosit în aceste zile, devenind simbol al unirii în Hristos.

Au fost zile de biruință, pași făcuți pentru veșnicie, căci tot ce se împlinește după voia și sub călăuzirea lui Dumnezeu e biruință și parte a veșniciei.

Rugați-vă și lucrați

A fost o ocazie de aducere a minții că istoria Bisericii advente de pe aceste meleaguri a fost și este scrisă de mîna Celui Veșnic. Recunoaștem că Bunul Dumnezeu și astăzi „dă izbăviri în mijlocul acestei țări” (Ps. 74,12 u.p.), veghează asupra păcii, prosperității spirituale și materiale a acestui popor cu ale cărui aspirații nobile ne identificăm.

„Insuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne ! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor !” Hab. 3,2 p.m.

Momentele care vor stărui cel mai mult în mintea și inima mea, au fost orele de consacrare și rugăciune. Puterea spirituală și clarviziunea primită în aceste ore explică succesul lucrărilor care au avut loc.

Domnul a făcut să strălucească în fața noastră posibilitatea de a fi binecuvîntați cu iertare și darul neprihănirii : „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu hainele de sărbătoare”. Zah. 3,4 u.p. El ne-a asigurat din nou că toate comorile cerului ne aparțin, dacă le cerem din toată inima, cu candelă sufletului curățită.

Ne-am convins că trebuie să-L cunoaștem mai deplin pe Domnul, să avem vederi mai largi despre importanța și scopul soliei pe care o vestim și că e necesar să dobîndim experiențe din ce în ce mai profunde și durabile în părtășia cu Hristos.

Am înțeles că timpul de care dispunem nu trebuie să-l investim în planuri egoiste și în măsura în care se va produce în fapt, se va împlini rugăciunea Mîntuitorului nostru : „Pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”. Ioan 17,23. Rugăciunile Mîntuitorului nostru întotdeauna au fost ascultate de Tatăl, de aceea credem că în curînd răspunsul Său la această rugăciune ne va cuprinde și pe noi în „singura turmă” avîndu-L pe Isus ca „singur Păstor“.

Perspectivile mărețe ale viitorului ne inspiră încredere, bucurie și siguranță. Avem convingerea că spiritul de speranță și curaj, răspunsul afirmativ al celor prezenți față de chemarea la reconsacrare și lucrare, va fi o mărturie înălțătoare și o influență roditoare pentru toți așteptătorii sinceri păstorii de dinșii.

Pornim mai departe cu convingerea că Domnul va lucra, că același sprijin ne va fi acordat de Tatăl, de care S-a bucurat Isus, cînd trăia și lucra pe acest pămînt. De aceea, credem că biruința Lui va fi biruința noastră, că lauda Lui va fi cîntarea noastră.

Dorim ca în ziua întîlnirii cu El, înainte de a fi luați la cer, să-I putem prezenta același raport al credințioșiei noastre, pe care-l prezentase El înaintea înălțării Sale la Tatăl : „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” Ioan 17,4.

Domnul să asculte ruga noastră, călăuzindu-ne spre această împlinire din prag de veșnicie. Amin !

ORBAN ADALBERT

elev Seminarul Teologic A.Z.Ș.

Ca unul, care, am fost prezent și am avut favoarea „să văd cu ochii mei și să aud cu urechile mele“, cum zice apostolul Ioan, cele ce au avut loc pe data, rămasă memorabilă, de 12—14 Decembrie 1975, cu ocazia Adunării Generale Elective, consemnez câteva din multiplele aspecte, în memoria unui trecut aureolat, ce va continua să lumineze în anii ce vin, drumul pe care mergem ca Biserică.

1. Pregătire bună și moment oportun

Se spune că o lucrare bine pregătită, e jumătate făcută. Am avut ocazia să constat, atât eu cât și alți colegi cu care am stat de vorbă, atenția cu care s-a tratat și prevenirea care s-a acordat, nu numai

a țîșnit numai „apă dulce“. Un dușman învins, se ridică iarăși; unul cîștigat, își devine prieten.

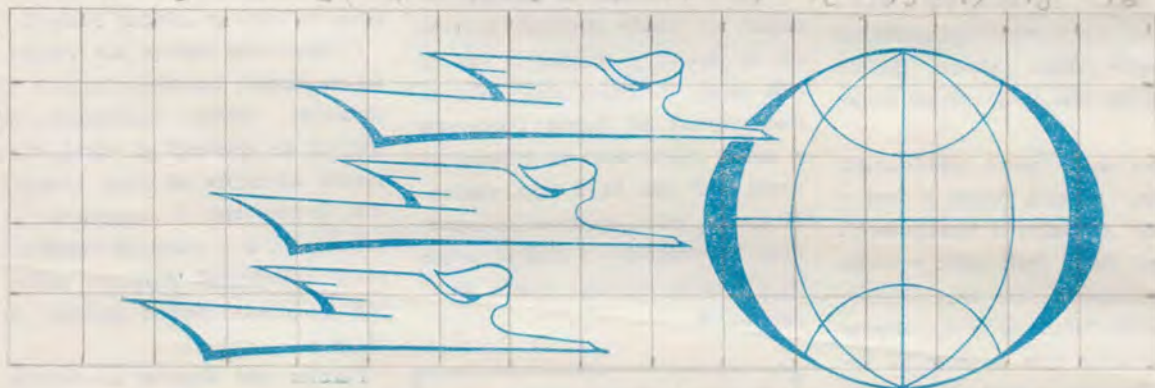
2. Impresionat volum de muncă capabilitate — competență

Ceea ce a stîrnit discuții pozitive și a orientat atitudini interioare a fost capacitatea admirabilă de efort și volumul de muncă depus din suflet de Comitetul Uniunii. Ore în șir a făcut să treacă prin fața delegaților, prin amplul raport prezentat de fr. D. Popa prezentarea momentelor organizatorice din trecutul Bisericii, consemnîndu-le cu date, nume și detalii. A fost înviorător.

„Momentul omagial“. Pregătitoare de drumuri pentru noi, pleiada oa-

3. Metodele de lucru

Orice lucru bun, trebuie făcut și într-o manieră bună. Pentru oricare dintre noi „alegerile“ păreau a fi o problemă. Desigur ele puteau deveni o problemă dacă acest angrenaj dificil, n-ar fi fost condus într-un mod, superior, de lucru: Consultarea Adunării Generale în orice problemă, ținută degajată, așa zice consacrată, în abordarea și conducerea problemelor, metoda folosită: „de la credincioși, pentru credincioși“ — mă refer la proiectul de uniformizare — admiterea fără rezerve a propunerilor delegaților: vot deschis sau secret, în bloc sau nume cu nume, etc... toate acestea au arătat că, de fapt, totul se în-

lucrurilor principale dar și celor, în aparență, mai puțin principale. Pot să afirm că reușita acestor lucrări, este de fapt, reflectarea modului înțelept de organizare a lor. Ce-ar fi fost, de exemplu, dacă n-ar fi fost de față, ca invitați, toți angajații Cultului? Cîte nemulțumiri ar fi fost, apăsînd ca niște nori groși pe sufletul Bisericii!...

Dar momentul? Asocierea lucrărilor, cu săptămîna de rugăciune, a făcut ca inimile participanților să fie mai sensibile la influențele divine, înlăturînd asperitățile premeditate ale vreunui Petru, gata să scoată sabia. Datorită acestui bine ales moment, din sediul izvoarelor

menilor jertfitori din vechea generație, au primit cinstirea cuvenită prin clipele de reculegere, închinatelor.

Foarte bine venită a fost informarea raportului, cu privire la relațiile dintre Uniunea Cultului A.Z.Ș. din țara noastră și Organizațiile Adventiste din străinătate, oglindite în vizitele făcute în străinătate. Raportul a pus în discuție de asemenea bunele relații și dovezile de înțelegere de care se bucură Cultul din partea Autorităților țării noastre materializate în realizările frumoase ale Conducerii Uniunii din ultimul timp.

credințase, mai dinainte, unei „mîini“ sigure, mîna purtătoare a celor „șapte stele“.

4. Consolidare și respect organizatoric

Orice principiu ce vine de sus, de la „Dumnezeul rînduiei“ e de folos, atunci cînd el devine viu și lucrător în viața Bisericii.

Hotărîrea, cu care am fost determinat să plec de la această întîlnire a fost, că e necesară, o nouă atitudine de supunere față de Biserică, bazată pe un spirit nou de colaborare. Dorința de a continua în acest spirit bun, activitatea și munca, depuse în folosul societății și Bisericii, mi-a apărut ca o datorie viitoare. Cererea votului pentru

„Binecuvîntat să fii Tu Doamne!
Învăță-ne orînduirile Tale!“ Voi
lăuda pe Domnul din toată inima
mea, voi istorisi toate minunile
Lui“. Ps. 9,1.

acreditarea personalului Uniunii, pentru ratificarea hotărîrilor de înființare și desființarea unor Comunități etc... parcă ne spunea tuturor: înapoi, la organizație, la statut, la lege.

5. Moment culminat, consemnat în fila vremii

Poate că așa a fost odată „cînd stelele dimineții“ cîntau, poate că așa ar trebui să fie: omul să guste mereu frumusețea înălțimilor, plînatatea emoțiilor, strălucirea gîndurilor și rodul purității sufletului. Ce unanimitate de vederi, de impulsuri, de manifestări, de afirmări în gînd, în cuvînt și faptă. A mai fost oare vreodată? Într-un asemenea plen: unanimitate pentru comitetul de propuneri, unanimitate pentru votare în bloc, unanimitate pentru vot deschis, unanimitate pentru consilieri. Nici o contestație de la începutul, pînă la sfîrșitul lucrărilor. Și ca o afirmare a maturității și spiritului de răspundere a celor chemați să desemneze — Președintele — omul „chemat, ales și credincios“, omul marilor răspunderi, inima și mîna și într-un entuziasm sfînt, sala se ridică în picioare. Votul tuturor, al miilor de credincioși, votul inimii și al dragostei, votul încrederei și al prețuirii, votul aripilor sufletului ce flutură speranța, prosperitatea, biruința.

Și ca ultime note ce se înscriu pe portativul inimii înduioșate de solemnitatea momentului, rugăciunea fratelui Dumitru Popa, a președintelui nou ales, în cadențe line și binefăcătoare, se topesc, consumîndu-se liniștit pe altarul înmiresmat al consacrării... Poate că așa a fost odată... poate că așa ar trebui să fie...

6. Concluzii

Cea de a IX-a Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe A.Z.S. — Decembrie 1975, un

succes, o binecuvîntare. O biruință a spiritului de ordine, organizare și legalitate. Un NU — categoric spus spiritului de independență și nerespectare a organizației și demnității colegiale și frățești.

O chemare la eliminarea aspectelor negative, la legalitate, la bună colaborare, la spirit deschis, la înaltă înțelegere, la reciprocă prețuire, la sprijin frățesc, la inimi și mîni curate, la armonie și pace.

„Așa se face omului pe care vrea Împăratul să-l cinstească“...

„...Să vă ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov,

Să vă trimită ajutor din locașul Său cel Sfînt și

Să vă sprijinească din Sion!

A. Chelbegeanu
Pastor

Zielele de 13, 14 și 15 decembrie a.c. — cu ocazia ținerii Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe — ne-au oferit tuturor slujitorilor și delegaților Bisericii Advente din țara noastră, prilej de mare bucurie și înălțare sufletească.

Așa cum ucenicii sus pe muntele schimbării la față au văzut slava lui Dumnezeu strălucind pe fața Fiului Său, la fel și noi cei adunați în locașul Său de Rugăciune, am văzut și simțit strălucirea slavei, prin minunatele Sale învățături și orînduiri, pe care Dumnezeu le-a dat Bisericii Sale.

A fost o adunare cum nu s-a mai văzut alta. Duhul Sfînt s-a manifestat cu putere, unind inimile noastre pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu printr-o hotărîre de slujire

mai consacrată, față de Biserica Sa și păstrarea prestigiului ei, de care să se bucure și semenii din jurul nostru.

Toate lucrările comitetelor, Special și de Propuneri, precum și lucrările din plenul adunării delegaților, s-au desfășurat într-un spirit de unitate și responsabilitate; lăsînd să se demonstreze rugăciunea Mîntuitorului: „...ca toți să fie una“. Numai o asemenea unitate poate să fie o puternică mărturie, în favoarea soliei lui Dumnezeu, pe care noi ca Biserica o proclamăm.

Am înțeles mai mult ca oricînd că: „În planul de mîntuire, fiecărui credincios îi este rezervată o parte și fiecare trebuie să-și ocupe locul său, pentru a împlini lucrarea la care a fost chemat. Căci nimeni nu poate să-și ia cîntea aceasta singur. Ea nu se solicită. Este lucrarea unei chemări pe căile organizatorice ale Bisericii Sale. Lucrarea credincioșilor lui Dumnezeu, trebuie să fie și va fi văzută; totuși este un singur Spirit care îi mină. Dumnezeu cheamă pe credincioșii Bisericii Sale să primească Spiritul Sfînt, să vină laolaltă în unire cu simțăminte frățești, și să lege simțămintele lor între ei, în unire.

Adunați în jurul Domnului Hristos, am simțit tot mai mult nevoia unei adevărate transformări spre a ajunge asemenea caracterului Său. Prin harul Domnului Hristos, se produce în inimile credincioșilor o transformare uimitoare, așa cum arată și serva Domnului: „Îngerii privesc la aceste mari realizări și se bucură. Dumnezeu ia pe copiii Săi și-i aduce la picioarele Sale, dacă ei sînt binevoitori să facă aceasta. Aici vor învăța de la El, cum să devină conlucrători cu Dumnezeu, să fie gata să ia jugul Său asupra lor, să poarte povara, iar interesele lor să le armonizeze cu intențiile și bucuriile cerului“.

Fie ca binecuvîntarea acestei adunări sfinte, să ne conducă mai departe în îndeplinirea datoriilor noastre față de Biserica lui Dumnezeu și țara noastră a cărei cetățeni sîntem.

Alexandru Delea

Pastor,

Președintele Conferinței
Cluj-Napoca

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

**Redactor
Dumitru Popa**